

Türkiye’de kadın işgücü ve gelişimi Osmanlı’nın son yıllarından Cumhuriyet’in ilk yıllarına...

19. yüzyıl sonları 20. yüzyıl başlarında kadınlar çalışma yaşamında önemli bir yer tutuyorlardı 19. yüzyıl sonlarından itibaren kadınlar önce atölyelerde sonra da fabrikalarda çalışmaya başlamışlardı. s.13

Greif deneyiminden öğrenebiliriz!

İçerisinden geçtiğimiz süreçte kadın işçileri politikleştirmek ve örgütlü bir güce dönüştürmek hedefi ile çalışmamızı sürdürüyoruz. Bu noktada Greif deneyimimizde uyguladığımız yöntemler bizler için birçok örnek sunmaktadır. s.14

Haftalık
Sosyalist
Siyasal Gazete

ISSN 1300-3585

Sayı 2016 / 05
5 Şubat 2016 * 1 TL

Kızıl Bayrak

www.kizilbayrak.net

BAHAR YAKIN DEMEK Kİ...

Yeni bir bahar döneminin kapılarını aralamış bulunuyoruz. 21 Şubat'ta gerçekleştirilecek olan Kadın İşçi Kurultayı'ndan 8 Mart'a, Newroz'dan 1 Mayıs'a uzanan yoğun ve tempolu bir süreç bizleri bekliyor.

Kendi içerisinde bir takım tarihsel gündemleri örgütlemenin ötesine geçerek, halihazırda öne çıkan siyasal ve sosyal sorunlar üzerinden işçi sınıfı ve emekçileri taraflandırmayı, harekete geçirmeyi ve kazanmayı hedef alan, her adımda devrimci bir sınıf hareketi yaratma perspektifiyle ilerleyen bir mücadele pratiği örgütlenme sorumluluğuyla yüzüyoruz.

Eski düzende yeni anayasa hayalleri

Kürt halkının eşitlik ve özgürlük istemleri anayasal değişikliklere sığmaz. Bu istemler ancak devrime dayalı bir mücadele programını gerektirir.

Ek ücret zammı için ortak mücadele

Fiili meşru mücadele hattını izleyerek taleplerimiz kabul edilinceye kadar mücadeleye devam etmeliyiz. Gerekirse işi durdurmalıyız

Kapitalizm insana dair hiçbir sorunu çözemez!

Mülteciler sorunu dünyanın ve en çok da "uygar" Avrupa'nın en önemli gündemlerinden biri olmaya devam ediyor.

"Ve (aynı) katil cinayet mahalline döner"

s.11

3. Cenevre görüşmeleri; "Üçlü şer eksenini" kundakçılığı

s.18

Bahar dönemi, gelişmeler ve görevler

Kendi içerisinde bir takım tarihsel gündemleri örgütlemenin ötesine geçerek, halihazırda öne çıkan siyasal ve sosyal sorunlar üzerinden işçi sınıfı ve emekçileri taraflaştırmayı, harekete geçirmeyi ve kazanmayı hedef alan, her adımda devrimci bir sınıf hareketi yaratma perspektifiyle ilerleyen bir mücadele pratiği örgütleme sorumluluğuyla yüzyüzeyiz. Bunun imkanları her geçen gün artıyor. Fabrikalar kaynıyor, toplumun derinliklerinde öfke birikiyor ve kendisine akacak bir kanal arıyor. O kanalı açmanın yolu, TKİP V. Kongresi'nin çağrısında net bir şekilde tanımlandığı üzere, devrimci bir sınıf hareketi yaratmaktan geçiyor.

Yeni bir bahar döneminin kapılarını aralamış bulunuyoruz. 21 Şubat'ta gerçekleştirilecek olan Kadın İşçi Kurultayı'ndan 8 Mart'a, Newroz'dan 1 Mayıs'a uzanan yoğun ve tempolu bir süreç bizleri bekliyor.

Sınıf hareketi ve siyasal mücadele açısından bir dizi tarihsel gündemi içerisinde barındıran bahar dönemine, Türkiye'de ve dünyada önemli gelişmelerin yaşandığı bir süreçte giriyoruz. Kapitalist sistemi pençesine alan çok yönlü kriz dinamiklerine bağlı olarak gün be gün tırmanan emperyalist savaş ve saldırganlık, artan faşist baskı ve polis devleti uygulamaları, işçi sınıfını hedef alan kapsamlı yıkım saldırıları ve tüm bunların tetiklediği toplumsal çalkantılar, gelişmelerin öne çıkan yanlarını oluşturuyor.

Tüm bu gelişmeler dolaysız olarak Türkiye'de ve bütün bir bölgede kendi sonuçlarını ortaya koyuyor. Zira, emperyalist dünyaya göbekten bağlı olan Türk sermaye düzeni, sistemin tüm çelişkilerinin keskinleştiği ve kriz dinamiklerinin yoğunlaştığı bir coğrafyanın orta yerinde duruyor.

Başta ABD olmak üzere, kaderini batılı emperyalist güçlerin politikalarına bağlayan sermaye düzeni, giderek bölgesel bir mahiyet kazanan Suriye savaşının bataklığına saplanmış durumda. Düzen cephesini kısılcasına alan bir başka açmaz Kürt sorunu üzerinden yaşanıyor. Rojava çıkışıyla önemli kazanımlar elde eden ve bölgesel dengeleri etkileyecek inisiyatifler geliştiren Kürt halkı karşısın-

da acze düşen sermaye devleti, bir kez daha geleneksel imha ve inkar politikasına sınımsız sarılmış bulunuyor. Çözüm aldatmacasının iflasi ile başlayan ve bugün pervasız bir şekilde sürdürülen kirli savaş, Kürt halkının direnişi ile karşılandıkça, sermaye devletinin bu alandaki açmazları da derinleşiyor.

Sermaye düzenini bunaltan ve gerçek anlamda çaresiz kılan bir diğer önemli olgu ise, hali hazırda belirsiz ve kırılabilir dengeler üzerinde ilerleyen ve giderek yönetilmesi güçleşen ekonomik kriz gerçeğidir. Siyasal kriz ve açmazları kendi cephesinden tamamlayan ve dolaysız olarak etkileyen ekonomik kriz, işçi sınıfı emekçilere önemli faturalar olarak yansıyor. TKİP V. Kongre Bildirisi'nde konuyla ilgili yapılan değerlendirmeye bu gerçeği tüm yalınlığı ile gözler önüne seriyor:

"Krizin ekonomik ve sosyal boyutları daha iyi bir görünüm sunmuyor. 'Sıcak para'ya ve dış borca endekli kapitalist ekonomide sorunlar gitgide çoğalmaktadır. Kronik bütçe ve dış ticaret açıkları her zaman olduğu gibi katlanarak büyüyen dış borçlarla karşılanabilmektedir. Dış politikada yeni boyutlar kazanmış çöküntünün ekonomiye muhtemel ağır faturası, düzen çevrelerinde yakın geleceğe yönelik kaygıları ayrıca büyütmektedir. Büyüyen işsizlik, artan yoksulluk, derinleşen gelir uçurumu (bir yanda sayısı artan dolar milyarderleri, öte yanda yoksulluk sınırı altında yaşayan otuz milyon insan!), ekonomik ve sosyal hakların sonu gelmeyen budanması

ise, genel tabloyu sosyal kriz yönünden tamamlamaktadır." (TKİP V. Kongre Bildirisi)

Toplumun üzerine her geçen gün ağır bir yük olarak binen tüm bu süreçlerin, işçi sınıfı ve emekçiler içerisinde önemli mücadele dinamikleri biriktirdiğini yakın dönem gelişmelerinden biliyoruz. Bunun en önemli örneği geçtiğimiz bahar döneminde patlak veren Metal Fırtınası oldu. On binlerce metal işçisi, kendisine dayatılan kölelik koşullarına ve sendikal bürokrasinin ihanetine karşı günlere yayılan bir direniş pratiği ortaya koydu. Ve bugün bir kez daha Renault gibi önemli fabrikalarda kaynaşmalar ve eylemli süreçler yaşandığına tanıklık ediyoruz. Diğer işçi bölükleri içerisinde de benzer bir birikimden söz etmek mümkün.

Yeni bahar dönemine bu önemli gelişmelerle birlikte giriyoruz. Kendi içerisinde bir takım tarihsel gündemleri örgütlemenin ötesine geçerek, halihazırda öne çıkan siyasal ve sosyal sorunlar üzerinden işçi sınıfı ve emekçileri taraflaştırmayı, harekete geçirmeyi ve kazanmayı hedef alan, her adımda devrimci bir sınıf hareketi yaratma perspektifiyle ilerleyen bir mücadele pratiği örgütleme sorumluluğuyla yüzyüzeyiz. Bunun imkanları her geçen gün artıyor. Fabrikalar kaynıyor, toplumun derinliklerinde öfke birikiyor ve kendisine akacak bir kanal arıyor. İşte o kanalı açmanın yolu, TKİP V. Kongresi'nin çağrısında net bir şekilde tanımlandığı üzere, devrimci bir sınıf hareketi yaratmaktan geçiyor.

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

Sayı: 2016/05 * 5 Şubat 2016 * Fiyatı: 1 TL

Sahibi ve Yazı İşleri Müdürü:

Tayfun Altıntaş

EKSEN Basım Yayın Ltd. Şti.

Yayın türü: Süreli Yaygın

Yönetim Adresi: EKSEN YAYINCILIK
Meşrutiyet Mah. Kodaman Sk. No: 111/15
Şişli / İstanbul

Tlf. No: (0212) 621 74 52 - 0536 285 73 25

e-mail: info@kizilbayrak.net

twitter: @kizilbayraknet

www.kizilbayrak.net

Baskı: SM Matbaacılık - Çobançeşme Mahallesi Sanayi Cad. Altay Sk. No: 10 A Blok - Yenibosna / İSTANBUL

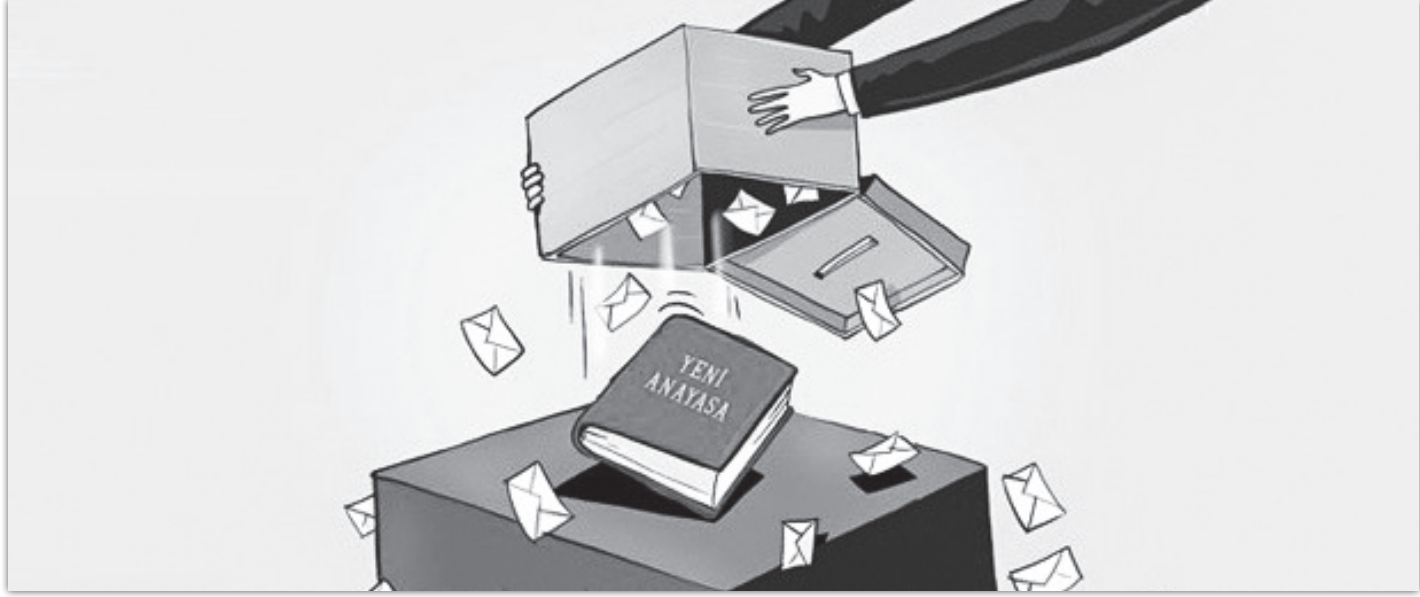
Eski düzende yeni anayasa hayalleri!

Katliamların sürdüğü, her gün ölüm ve tutuklama haberlerinin geldiği şu günlerde yeni anayasa tartışmaları da yapılıyor. AKP gericiliğinin yeni anayasadan beklentileri biliniyor. Bu tartışmalara Kürt hareketinin ve HDP'nin anayasa tartışmaları da eklenmiş bulunuyor.

Geçtiğimiz günlerde yapılan HDP kongresinde gündeme getirilen ve Selahattin Demirtaş'ın altını çizdiği ifadelerden, önümüzdeki süreçte HDP-HDK çalışmalarının hedefinde "demokratik Anayasa hareketinin" yaratılması olduğu anlaşılıyor. HDK genel kurulu böylece bir hedefle "Anayasa yapım sürecinde belirleyici rol oynaması için en küçük birimlerden başlayarak etkin çaba içinde olacaktır" kararı almış bulunuyor.

Elbette anayasa çalışmalarının başlatılabilmesi için, "savaş halinin sona erdirilmesi, karşılıklı çatışmasızlığın güvence altına alınması ve halkların anayasal taleplerini dile getirmelerinin önündeki bütün engellerin ortadan kaldırılması" şartı konuluyor.

Demirtaş, "Anayasa uzlaşma komisyonunda önyargısız bir şekilde barış arayacağız. Gönülümüzü, kapımızı açtığımızı göstermek istiyoruz. Samimiyetimizi ortaya koymak istiyoruz" diyerek, devlete ve devlet kurumlarına dair beklentiler yaymayı sürdürüyor. Devamında, "Anayasaya giden yolda temizlik yapacağız. Medyayı özgür bırakacağız, fikirleri özgür bırakacağız. Çatışmayı, ölümleri durduracağız. Müzakere masasını kuracağız ve parlamentoda anayasayı daha rahat konuşacağız. ... HDP olarak bu yol temiz-

Kürt halkının eşitlik ve özgürlük istemleri mevcut düzen gerçekliğinde anayasal değişikliklere sığmaz. Bu istemler ancak devrime dayalı bir mücadele programını gerektirir. Ötesi geçici ve kısmi kazanımlar olabilir.

liğini yapacak partilerle birlikte çalışmaya hazırız" deniliyor.

Belli bir süre "çözüm süreci" adı altında devlet heyeti ve Öcalan'la yapılan görüşmeler, HDP çizgisinde ciddi bir beklenti yaratmıştı. Kurulan "masa"ya çokça anlam yüklenmişti. Dolmabahçe'de yapılan toplantı sonrasında tam bir iyimserlik havası yayılmıştı. "Çözüm süreci"nin somut bir zemine kavuştuğu, müzakere aşamasına geçildiği düşünülüyordu.

Kürt hareketinin tüm bileşenlerinde var olan bu iyimserlik, devletin imha ve inkâr dayalı geleneksel politikasının de-

vam ettiği katı gerçeğine çarptı. Erdoğan tarafından "masa da yok, mutabakat da" denilerek, süreç "buzdolabına kaldırıldı". Bir kez daha devletin Kürt halkına, "çözüm masası" üzerinden, kısıntı dahi olsa hak vermeye niyeti olmadığı görüldü.

Buna rağmen son yapılan açıklamalar, "çözüm masası"na dönme, anayasal değişikliklerle çözüm arama beklentilerinin yayılmasına hizmet ediyor. Devrime dayalı mücadele programını çoktan terk etmiş bulunan Kürt siyasal önderliği, sermaye düzeni ve devleti gerçeğini atlayarak bu devletin demokratik dönüşüme

uğrayabileceği beklentilerini beslemeyi sürdürüyor. Sorunu AKP gericiliği ve Erdoğan'ın despotluğu ile açıklayan bir bakışla hareket edilerek, çözüm hala da yeni anayasal düzenlemelerde aranıyor.

Kürt halkının eşitlik ve özgürlük istemleri mevcut düzen gerçekliğinde anayasal değişikliklere sığmaz. Bu istemler ancak devrime dayalı bir mücadele programını gerektirir. Ötesi geçici ve kısmi kazanımlar olabilir. Bunun dahi verilmediği bir siyasal ortamda Kürt halkını anayasal beklentiler içine sokmak, büyük bir yarılsama yaratmaktadır.

Türkiye krize doğru yol alıyor

Türk sermaye devleti, kapitalizmin dünya çapında yaşadığı bunalımın da etkisiyle krize doğru adım adım ilerliyor. Dünya çapında emperyalist tekeller arasında rekabetin artmasıyla birlikte petrol, çelik vb. ürünlerin fiyatlarının düşmesi, genel olarak yatırımlardaki görece düşüşler ve gelişmekte olan ülkelerden sermaye çıkışlarının devam etmesi bu ülkelerde krizlerin patlak vermesine sebep oluyor. Türkiye de kapitalizmin bu bunalımından etkilenme potansiyeli yüksek olan ülkelerin başında geliyor.

BURJUVAZİ DÖVİZ BORÇLARINI ÖDEME SORUNUYLA YÜZ YÜZE

Son olarak açıklanan yabancı sermaye-

yardarların Türk devlet tahvili satışlarına dair 12 ayda 7,3 milyar dolarlık rakam, sermayenin Türkiye piyasalarından kaçmakta olduğunu bir kez daha gözler önüne serdi. Güvenli ve güçlü gördükleri dövize yatırım yapan sermayenin bu hareketi Türkiye'de dövizle borçlarını ödemek durumundaki burjuvazi için büyük bir kriz dinamiği anlamına geliyor. Öte yandan doların TL karşısında değerlenmeye devam etmesi, başka bir deyişle dolardaki yükseliş de bu durumu pekiştiriyor.

İHRACATTA DÜŞÜŞ SÜRÜYOR

TL'nin değer kaybetmesinin olumlu bir etkisinin olması beklenen ihracat

rakamları açısından ise daha vahim bir tablo ortaya çıkıyor. Türkiye İhracatçılar Meclisi'nin (TİM) açıkladığı 2016 Ocak ayı ihracat rakamlarına göre son 12 aylık ihracat 140 milyar 635 milyon olarak gerçekleşirken bu yüzde 9,8'lik bir düşüşe tekabül etti. 2015 Ocak ayına kıyasla ise ihracat yüzde 14,4 azaldı.

TİM'in yayınladığı açıklamada sermaye temsilcisi AKP hükümetinin açıkladığı işçi ve emekçilerin haklarını gasp

etmeye dönük Orta Vadeli Program'a işaret edilerek "yapısal reformlar"ın hayata geçirilmesi ihtiyacına da özel bir vurgu yapıldı.

Kısacası sermaye, işçi sınıfına "müjde"ler vaat eden sözcüsü AKP'nin, kıdem tazminatı hakkının gaspı, kölelik işçi bürolarının yaygınlaştırılması gibi adımlarını dört gözle bekliyor. Bu da demek oluyor ki, işçi sınıfına topyekûn saldırı, tam da "krizi aşmak" için...

Yeniden imha, yeniden inşa!

Sur'u Toledo'yla anan Davutoğlu, kentin yeniden inşa edilmesinden ilham almıyor. Bugün Sur ve Cizre sokaklarını Toledo sokaklarına benzeten tek bir ortak anlayış olabilir: Faşist saldırganlık. Dolayısıyla bu benzetmede Franko sonrası kentin yeniden inşa edilmesi değil, bizzat Franko rejimi örnek alınıyor.

Kürt halkına yönelik sömürgeci devletin yaklaşımı bir kez daha kendini tekrarlıyor. Yeniden imhayı yeniden inşa izleyecek. Ve inşa edilecek olan sadece yıkık binaların üzerine yapılacak yeni binalar değil. İnşa edilmek istenen bastırılması hedeflenen Kürt isyanının ardından sömürgeci devletin kırmızı çizgileridir.

SUR, CİZRE... TOLEDO, GUERNİCA; "BU SİZİN ESERİNİZ!"

Sur'u Toledo'yla birlikte anan Davutoğlu, kentin yeniden inşa edilmesinden ilham almıyor. Bugün Sur ve Cizre sokaklarını Toledo sokaklarına benzeten tek bir ortak anlayış olabilir: Faşist saldırganlık. Dolayısıyla bu benzetmede Franko sonrası kentin yeniden inşa edilmesi değil, bizzat Franko rejimi örnek alınıyor. Sur ve Cizre'de yaşayanlar içinse, bu kenti savunmak Toledo'yu İspanya faşizmine karşı savunmaya benzeyebilir ancak.

Bir diğer taraftan Toledo örneğini vererek Davutoğlu ne kadar "entelektüel" bir başbakan olduğunu da göstermek istiyor. Ancak asıl mesele şu ki, bu kadar bilgi birikimine sahip birisinin bilebileceği bir diğer gerçek de Guernica'dır. Sur'u, Cizre'yi, Kürt kentlerini yakıp yıkanlar, sokaklarını kan gölüne çevirenler, evlerin duvarlarını delik deşik edenler, binaları harabeye çevirenler, sokaklarda yaralı in-

sanların ölmesi için yardım gitmesini engelleyenler, çocuklarının gözleri önünde annelerini-babalarını öldürenler, annelerinin-babalarının gözleri önünde çocuklarını öldürenler elbette bu kanlı eserleriyle övünüyorlardır. Kürdistan sokakları bugünün Guernica'sıdır.

SUR TOLEDO, ZİNDANLAR AUSCHWITZ KAMPLARI

Sur'u İspanya faşizmi ile sembolleşmiş Toledo ile birlikte almanın gerisinde

faşizm var. İnsan kemikleri, kan ve can üzerine yükselecek TOKİ inşaatlarını marifet sananlar, Sur'u Toledo ile eş değer tutarken, devamında ya yeni Auschwitz kampları yaratacaklar ya da zindanları bu Nazi kamplarına çevirecekler.

Ancak tüm bu saldırganlık sonucu vermeyecektir. Faşist terör her nerede, hangi zaman diliminde yaşanmışsa, o günden bugüne kalan tek gerçek zalimlerin akıbeti ve insanlık tarafından nasıl anıldıklarıdır.

Aileler Cizre'yi anlattı

Cizre'de bir bodrumda günlerdir mahsur kalan yaralıların durumuna dikkat çekmek ve yaralıların tedaviye ulaşabilmesini sağlamak için Cizre'ye giden Gezi Şehit Aileleri, Suruç Aileleri İnişiyatifi ve Cumartesi Anneleri basın toplantısı düzenledi.

2 Ocak'ta İnsan Hakları Derneği (İHD) İstanbul Şubesi'nde düzenlenen toplantıda konuşan Pınar Aydınlar, canlı yayından ölümlere tanıklık edildiğini belirterek günlerdir yaralıları ile irtibatın kesildiğine dikkat çekti.

1995 yılında oğlu gözaltında kaybedilen, Cumartesi Anneleri'nden Hanife Yıldız "Gittiğimiz her yerde muhakkak bir gözaltında kayıp olmuştur" diyerek konuşmasına başladı. "Bir cenazeyi alıp toprağa verebilseydim oğlumu bulmuş kadar olacaktım" diyen Yıldız "Bu mutluluğu yaşatmadılar" dedi. Yıldız yaralıları alamadıklarını ifade ederek "Onların yalnız olmadığını hissettirmek istedik. Gidemedik, üzgünüz" diyerek konuşmasını sonlandırdı.

Suruç Aileleri İnişiyatifi'nden Hacer Elçin yaralıları alamadıklarını ancak tekrar gideceklerini vurguladı. Elçin, Suruç Katliamı aydınlatılmadığı için Ankara, Sultanahmet katliamlarının yaşandığına dikkat çekti. Elçin, Kürdistan'da ağır silahlarla süren saldırıya karşı insanların kendisini hendeklerle korumak zorunda kaldığını belirtti.

Gezi Şehit Aileleri'nden Gülsüm Elvan ise zulmün yıllardır olduğunu, kendisinin de 1994 yılında köy yakmalar nedeniyle göç etmek zorunda kaldığını söyleyerek Haziran Direnişi'ndeki gibi yalan söylendiğini belirtti. Yaralıların alana kadar vazgeçmeyeceklerini vurgulayan Elvan "Alevi-Sünni, Kürt-Türk kalmadı, ölümlere dur demeliyiz" dedi.

Kürdistan'da devlet terörü sürüyor

Kürt kentlerinde sermaye devletin saldırıları devam ediyor. **22 Ocak**'tan beri Cizre'deki bir binanın bodrumunda kalan 20'den fazla yaralı hala oradan çıkarılabildiği değil. Yaralıları almak için bölgeye girmek isteyen ambulanslar sürekli olarak polis tarafından engelleniyor. Bodrumunda oldukları 5 katlı binanın 3 katı ve bodrum merdivenleri devletin top atışları nedeniyle çökmüş ve içme suyu da tükenmiş durumda. **3 Şubat** itibarıyla, tedavi edilemediği için bodrumda hayatını kaybeden 7 cenaze bulunmakta. Ailelerin devlet sözcüleri, kaymakam, vali gibi makamlarla yaptık-

ları görüşmelerde ise yaralıların kendileri dışarı çıkıp "teslim olmaları" istendi.

30 Ocak günü devlet yaralıların binadan çıkarak 700 metre uzaklıktaki ambulanslara gitmesine sözde "izin" verse de yaralıların dışarı çıkmasıyla bir kez daha saldırı gerçekleşti. Bodrumda bulunan Sultan İrmak hayatını kaybetti.

31 Ocak günü yaralıları almak için beyaz bayraklarla binaya gitmek isteyen 11 kadın, polisler tarafından gözaltına alındı. Türk Tabipler Birliği ve Sağlık Emekçileri Sendikası üyesi 14 sağlık emekçisi yaralıları almak için gelirken, geçişlerine izin verilmedi. Aynı zamanda

Şırnak Valiliği yaralıların "dışarı çıkmak istemediğini" iddia etti.

2 Şubat günü Cizre'deki devlet terörüne son verilmesi için Mardin'in Nusaybin İlçesi Girêmîra Mahallesi'nde direniş nöbeti tutan Botan yürüyüşçülerine kolluk güçleri saldırdı. Saldırıdan

sonra evler de basılırken 150'den fazla gözaltı yapıldı.

Sur'da 2 Şubat gecesi alınan kararla birlikte ilçe geneline yayılan sokağa çıkma yasağı, 9 mahallede **3 Şubat** tarihinde kaldırıldı. Mahallelerde özel hareketçilerin saldırıları ise sürüyor.

Sermaye devleti yeni karakollar kuracak

Sermaye devleti, kirli savaşın sürdüğü Cizre ve Sur gibi Kürt kentlerinde yeni karakollar kurmayı hedefliyor.

Ahmet Davutoğlu'nun 5 Şubat günü yapacağı Mardin ziyaretinde açıklayacağı yaklaşık 300 maddelik plana göre başta Cizre ve Sur olmak üzere Kürt kentlerine yeni karakollar kurulacak. Kurulacak olan bu karakollar tamamen Polis Özel Harekat'a tahsis edilecek. Yine karakolda konuşlandırılacak katliam timlerine kurşun geçirmez kalkan ve keskin nişancı tespiti için kullanılan cihazlar alınacak.

Ayrıca ekonomik, "sosyal ve kültürel" önlemlerin de gündemde olduğu, "örgüte doğal taban ve altyapı sağlayan yapı olarak görülen belediyelere" dair planlamalar olduğu belirtiliyor. Genelkurmay ve İçişleri Bakanlığı'nın ortaklaşa hazırladığı belirtilen "önlemlerin" içerisinde "psikolog, sosyolog ve din adamları"ndan faydalanma da bulunuyor.

Kurulacak karakollar için ön çalışmaların yapıldığı, kimi kamu binalarının boşaltılması için tebligatlar yapıldığı, Sur'da bir sağlık merkezinin polise devredileceği öğrenildi.

Öte yandan ülkenin pek çok yerine kurulması planlanan kalekollar için Ba-

Ayrıca ekonomik, "sosyal ve kültürel" önlemlerin de gündemde olduğu, "örgüte doğal taban ve altyapı sağlayan yapı olarak görülen belediyelere" dair planlamalar olduğu belirtiliyor.

kanlar Kurulu'nun, 10 ildeki 39 bölgede kamulaştırma çalışmalarına ilişkin kararı, Resmi Gazete'de yayımlandı. Bakanlar Kurulu kararına göre, kalekolların yapılacağı bölgelerdeki taşınmazlar, kamulaştırılarak tapuda Hazine adına tescil edilecek. Kamulaştırılacak taşınmazlardan 21'i Şırnak, 5'i Mardin ve 4'ü Diyar-

bakır'ın merkez ve ilçelerinde bulunuyor. Kamulaştırmaların yapılacağı diğer iller ve ilçelerse şöyle;

Aydın Ortaklar, Ankara Mamak, Bingöl Adaklı-Karlıova-Yayladere, Erzurum Karayazı, Hakkari Merkez, Kars Digor ve Mersin'in Tarsus ilçesi.

karası ambulans gönderme mizansenleri sergilenmekte, bodrumda kalanların 'terörist' olduğuna dönük yandaş medya eliyle algı operasyonları yapılmaktadır" ifadeleri yer aldı. Son üç gündür haber alınamayan yaralıların devlet ve medya tarafından "terörist" gibi yansıtılmaya çalışıldığı, oysa yaralıların silahsız olduğuna dikkat çekildi. Açıklamada yaralıların bodrumda kaldığı 10 gün boyunca 7 kişinin hayatını kaybettiği belirtildi.

Cumartesi Anneleri 'Cizre için adalet' istedi

Cumartesi Anneleri 30 Ocak günü 564. haftadaki eylemlerinde gözaltında kaybedilen Kemal Mübariz ve abluhanın sürdüğü Cizre için adalet istedi.

Eylemde konuşan Hanım Tosun "Biz artık devlete seslenmek istemiyoruz" diyerek "Zaten Türkiye'nin başbakanı servis dışıdır. Şu an tek kişi var hem sağır, hem dilsiz, hem de gözlerine perde çekmiş. Ben onun eşine sesleniyorum. Bir ana olarak akşam eşine sormuyor musun? 'Sen bu ülkeyi ne hale getirdin' diye" diyerek Erdoğan'a tepki gösterdi.

Muzaffer Yedigöl de konuşmasına "İlk kayıplarımız Mustafa Suphi ve yoldaşlarını anıyorum" diyerek başladı. Kirli savaşa da değinen Yedigöl "Ölenler bizim çocuklarımız. Zenginler ölmüyor" dedi.

GÖZALTINDA FİDYE!

Konuşmalardan sonra okunan basın metninde Cizre'deki kayıp annelerinin sokağa çıkma yasakları nedeniyle 7 haftadır eylem yapamadıklarına dikkat çekildi. Açıklamada 1 Şubat 1994 tarihinde Cizre'de Ömer ve Kemal Mübariz'in kaldıkları evden Beyaz Toros'la gözaltına alındıkları belirtildi. Gözaltılarının Nusaybin İlçe Jandarma Komutanlığı'na götürüldüğü belirtilen açıklamada Ömer Mübariz'in serbest bırakıldığı, Kemal Mübariz'in bırakılması için ise "üç gün içerisinde 100 milyon lira getirilmesi ve hiçbir şikayette bulunulmaması" söylendiği aktarıldı. Açıklamanın devamında ailenin parayı teslim etmesine rağmen Kemal Mübariz'in teslim edilmediği, ailenin tüm başvurularının sonuçsuz kaldığı anlatıldı.

MKM sanatçıları "vahşet bodrumunu" anlattı

Mezopotamya Kültür Merkezi (MKM), günlerdir Cizre'de bir bodrumda mahsur kalan yaralıları için 2 Şubat günü İnsan Hakları Derneği (İHD) İstanbul Şubesi'nde basın toplantısı düzenledi. Aralarında 3 MKM çalışanının da olduğu yaralıları için düzenlenen toplantıda konu-

şan MKM sanatçılarından Serhat Kural, yaralıların mahsur kaldığı yeri "ölüm çukuru, vahşet bodrumu" olarak niteledi.

Kural'ın konuşmasının ardından okunan açıklamada "Kürtler başta olmak üzere uluslararası kamuoyunca geliştirilen toplumsal baskıyı savma adına yüz

Akademisyenlere yönelik baskılar devam ediyor

Sermaye devletinin Kürdistan'da sürdürdüğü kirli savaşa karşı Barış için Akademisyenler İniyatifi tarafından hazırlanan bildiriye imza atarak "Bu suça ortak olmayacağız" diyen akademisyenlere yönelik baskılar devam ediyor. İstanbul Üniversitesi ve Yıldız Teknik Üniversitesi yönetimleri de bildiriye imza atan 85 akademisyen hakkında soruşturma başlattı.

İstanbul Üniversitesi'nde 53 akademisyen ve 6 doktora öğrencisi ile Yıldız Teknik Üniversitesi'nde 32 akademisyen hakkında açılan disiplin soruşturmasının

da akademisyenlerin imzaladığı bildiri "Türkiye Cumhuriyeti devletinin katliam yapmakla suçlandığı bildiri" olarak tanımlandı.

29 Ocak günü de Bolu'daki Abant İzzet Baysal Üniversitesi'ndeki 5 akademisyen evleri basılarak gözaltına alındı. Akademisyenlerin evlerinde ve üniversitedeki odalarında yapılan aramada bilgisayar ve cep telefonları kopyalandı. Akademisyenler akşam savcılık ifadesinden sonra serbest bırakılırken daha önce gözaltına alınan aynı üniversitedeki 3 akademisyene destek için imzacı oldukları öğrenildi.

Sermaye tam kölelik dayatıyor

Kıdem tazminatı hakkının gaspı süreci ile esnek çalışma koşullarını dayatan uygulamaları bir arada ele alan sermaye devleti, işçi sınıfına tam bir kölelik dayatıyor.

İşçi sınıfı ve emekçilerin kıdem tazminatı hakkını ortadan kaldırma hedefiyle gündeme getirilen Kıdem Tazminatı Fonu gündemdeki yerini koruyor. Sermaye hükümetinin önümüzdeki dönem içerisinde hayata geçirmeyi planladığı Kıdem Tazminatı Fonu, türlü manipülasyonlarla "reform"muş gibi emekçi kitlelere sunuluyor.

Son olarak Çalışma ve Sosyal Güvenlik Bakanı Süleyman Soylu, basına verdiği bir röportajda fon çalışmasını bir kazanım gibi yansıttı.

AMAÇ TAM ANLAMıyla ESNEK ÇALIŞMA

Soylu'nun basına verdiği röportajdan, fon hazırlığının çalışma yaşamını esnekleştirme programının bir parçası olarak ele alındığı tüm açıklığıyla görülüyor. Süleyman Soylu konuyla ilgili olarak şunları söylüyor:

"Mevcut sistem, çalışma hayatımız açısından ciddi riskler taşıyor. Mesela işten çıkmak isteyen bir kişi 'kıdem tazminatını alamayacağım' diye çıkmıyor. İşveren de 'kıdem tazminatı yükünü nasıl karşılayacağım' diye işten çıkarmıyor. Çalışma ahengi, uyum ve çalışma barışı ortadan kalkıyor.

O işyeri statik bir yer haline geliyor. Çalışanımızın emeğinin bu katılık altında boğulmasını istemiyoruz. Aynı şekilde, işverenimizin de kıdem tazminatı yüzünden kabuslar görmesini istemeyiz. Bizim bir denge mekanizması olmamız, şeffaf ve sürdürülebilir bir sistem kurmamız gerekiyor."

SERMAYENİN YÜKÜMLÜLÜKLERİ DE "ESNETİLİYOR"

Kıdem tazminatı hakkının gaspı anlamına gelen düzenleme ile sermayenin tazminat ödemesine yönelik yükümlülükleri de "esnetiliyor". Daha doğru bir ifade ile ortadan kaldırılıyor. Bu haliyle işten atma saldırısının önündeki tüm engeller temizlenmiş oluyor. Sendikacı olmayı kendi başına bir güvence sayan Süleyman Soylu'nun bu konuda sarf ettiği yuvarlak cümleler, bu gerçeği açıkça ortaya koyuyor:

"İşveren, bu güne kadarki kıdemlerin karşılığını fona koyabilir de, koymayıp zamanı geldiğinde de ödeyebilir.

Önümüzdeki günlerde bu detaylar belli olacak. Ancak şu konuda hiçbir endişe olmasın: Ortaya koyacağımız sistem, işçi açısından da işveren açısından da açıktır. Sendikacı işçiler, 'kıdem tazminatında yeni bir sisteme geçerseniz bizim için iş güvencesi ortadan kalkar' diyor. Ancak onlar zaten sendikacı, yani daha güvenceli."

SOYLU'NUN REFERANSI İŞSİZLİK SİGORTASI FONU

Röportajda sözlerine "İşsizlik sigortası ortada. Çalışanlar emeğinin karşılığının güvencesi kıdem tazminatı ile alabilecekler. İşveren kıdem tazminatının ani yükleri ile karşılaşmayacak. İşsizlik sigortası, faiz baskısını azaltıyor, enflasyon baskısını azaltıyor" sözleriyle devam eden Süleyman Soylu, Kıdem Tazminatı Fonu'nu savunurken İşsizlik Sigortası Fonu'nu re-

ferans gösteriyor.

Oysa ki İşsizlik Sigortası Fonu'ndan işçi sınıfı ve emekçilerden çok sermayenin faydalandığı, bu fonda biriken kaynakların devletin ya da patronların kasasına kredi olarak harcandığı biliniyor. Milyonlarca işçi ve emekçi ise işsiz kaldığında bu fondan yararlanmak için bin türlü zorlukla karşılaşılıyor. Dahası, ezici bir kesim bu fonun yanından bile geçemiyor.

HEDEF KÖLELİK KOŞULLARININ DERİNLEŞTİRİLMESİ

Özel İstihdam Büroları adı altında gündeme getirilen saldırıya da değinen Soylu, işçi sınıfı için tam kölelik anlamına gelen bu uygulamayı şu sözlerle savunuyor.

"Tüm dünyada bu sistem özel istihdam büroları aracılığıyla kuruluyor. Bizde 450'yi aşkın özel istihdam bürosu faaliyette. Bu yapılar, denetime tabi. Esnek çalışma çerçevesinde de bir kurallar dizini getirilecek.

Doğum izninde, doğum sonrası yarı zamanlı çalışmada, mevsimlik çalışanlarda, askere gidenlerde veya iş hacmi arttığında ortaya çıkan işgücü açığında geçici iş ilişkisi kurulacak. Bunlar da özel istihdam bürolarıyla gerçekleştirilecek."

Tüm bunlar, kıdem tazminatı hakkının gaspı süreci ile Özel İstihdam Bürosu vb. esnek çalışma koşullarını dayatan uygulamaların bir arada ele alındığını, dolayısıyla işçi sınıfına tam bir kölelik dayatıldığını gözler önüne seriyor.

BDSP'den kıdem tazminatı için faaliyetler

Sınıf devrimcileri sermaye devletinin kıdem tazminatının gaspı planına karşı işçi ve emekçileri mücadeleye çağırmaya devam ediyor.

Esenyurt BDSP, 31 Ocak'ta Esenyurt'un dört bir yanına "Kıdem tazminatı hakkımızı gasp ettirmeyeceğiz/BDSP" şiarlı afişleri yaptı. Esenyurt köyiçi, Tabela, Depo, Parseller, Saadetdere ve Yeşilkent mahallelerine yapılan afiş çalışmasında işçilerle sohbet edildi. İşçilerin hükümet programına tepkili oldukları gözlemlendi. Asgari ücret zammının bir kandırmacadan ibaret olduğu vurgusu yapan emekçiler işçilerin kıdem tazminatı hakkını da kaybetmemeleri gerektiğini söylediler.

Küçükçekmece BDSP de kıdem tazminatı gündemiyle ilgili bildirimleri işçi ve emekçilere ulaştırmaya devam ediyor. Ayrıca afişleri de Yenibosna ve Sefaköy'de kullanarak mücadele çağrısını sürdürdü.

Kartal BDSP, "Kıdem tazminatı hakkımızı gasp ettirmeyelim" şiarlı afiş çalışması gerçekleştirdi. Sınıf devrimcileri afiş çalışması esnasında kalabalık kitleye "Kıdem tazminatı hakkımıza sahip çıkalım" diye seslenerek afişlere dikkat çekti.

İBD: Kıdem tazminatına sahip çık!

Sermaye hükümeti AKP patronların istekleri doğrultusunda yeni kölelik yasalarını meclisten geçirmek için adımlarını attı. Meclisten geçirmeyi düşündükleri hak gaspları arasında kıdem tazminatı da bulunuyor.

İşçilerin Birliği Derneği (İBD) hazırladığı bildiriyle işçi ve emekçileri kıdem tazminatına sahip çıkmaya çağırdı. İBD üyeleri Zeytinburnu Metrobüs köprüsü üzerinde kıdem tazminatı hakkına sahip çıkmaya çağıran bildirimleri emekçilere ulaştırdı. 27 Ocak akşamı gerçekleştirilen dağıtım faaliyeti boyunca konuşmalarla emekçilere haklarına sahip çıkmaları için mücadele çağrısı yapıldı.

Ek ücret zammı için ortak mücadele!

Asgari ücretin 1300 TL olması ile birlikte birçok sektörde işçiler arasındaki ücret makası taban ücrette eşitlenmiş oldu. Bir fabrikada 10 yıl çalışan bir işçinin ücreti asgari ücretle eşitlenmiş oldu. Kıdemli işçiler en alt gruba yapılan zammın tüm ücret gruplarına yansıtılmasını istiyor. Özellikle metal sektöründe başlayan eylemler, diğer sektörlerde de sıçramış durumda. Ocak ayından beri Metal Fırtnası'nın lokomotifi olan Renault işçileri yine eylemlerde başı çekiyor. Birçok fabrikaya yön gösteren Renault işçileri günlerdir çeşitli eylemler gerçekleştiriyorlar. Mersin Serbest Bölgesi'nde bulunan Trend Tekstil işçileri ise mücadeleyi bir üst boyuta taşıyarak iş bıraktılar. Tabii bunlar fabrikaların görünen yüzü, bir de görünmeyen ama alttan alta öfkenin biriktiği ve mayalandığı işyerleri bulunmaktadır.

İşçilerin ilk tepkileri sonrası patron örgütlerinden de karşı adımlar gelmeye başladı. Trend Tekstil ile birlikte Raysi atölyesinde çalışan 760 işçi işten çıkartıldı. Renault işçilerinin eylemlerine karşılık MESS üye patronlara çağrı yaparak, "TİS dışında farklı bir uygulama gerçekleştirmeyin ve ek zam yapmayın" dedi. Eylemler arttıkça patronların tepkisinin şiddeti de artacaktır kuşkusuz.

İşçi sendikaları ise işçilerin taleplerini görmezden gelerek dışarıya bir mücadele yerine yine kendilerinden bekleneni yaparak patronlardan dilenmeyi tercih etti. Birleşik Metal ve Çelik İş sendikaları MESS'e mektup yazarak "Çalışma ilişkilerinin ve iş barışının korunması" kaygılarını dile getirdiler. İşçilerin taleplerinin haklılığını görmezden gelen bürokratlar halen bir eylem programı açıklamış değiller.

Yıllardır uygulanan yoğun sömürünün karşılığında gitgide eriyen ücretlerle birlikte, sosyal yıkım saldırıları işçilerin yaşam ve çalışma koşullarını daha da çelikmez hale getirmiştir. Buna karşı fabrikalarda biriken öfke son dönem kendini daha fazla göstermeye başladı. Artık bireysel tepkiler yerine toplu tepkiler daha fazla yaşanmaya başladı. Metal fırtınası bunun son örneği olmuştur. Artık sermaye karşısında daha moralli, daha güçlü bir işçi sınıfı bulunmaktadır.

Son dönem yaşanan eylemlere bu gözle bakarsak, sınıfın birliğini kurmanın zeminlerinin güçlendiğini görürüz. Bu dönem ücretlerin yükseltilmesi talebi tüm işçi sınıfını ortak bir temelde mücadeleye çekebilecek bir taleptir. Fabrikalardan yansıyanlara bakılırsa en geri bilince sahip işçiler bile ücretlerin düşüklüğünden dem vuruyorlar. Başlangıç diyebileceğimiz eylemlere bile sert karşılık veren sermaye sınıfı geleceğin daha çetin yaşanacak sınıf mücadelesine göre davranıyor. O zaman biz de ona göre davranmalı ve ona göre hazırlanmalıyız. Burada öncü işçilere büyük görevler düşüyor. Öncelikle fabrikalarda ücretlerin insanca yaşamaya yetecek düzeye yükseltilmesi için birlik zeminlerimizi kurmalıyız. Fiili meşru mücadele hattını izleyerek taleplerimiz kabul edilinceye kadar mücadeleye devam etmeliyiz. Gerekirse işi durdurmalıyız ama iş durdurma öncesi güçlü bir hazırlığımız olabilmeli. Ortak talep için ortak mücadele verilmelidir. Ücret talebi üzerinden işçilerin birlik zeminleri hızla güçlenebilir. Sınıf devrimcileri olarak bu süreci iyi okumalı ve fabrikalarda yaşanan tepkileri daha örgütlü hale getirmeliyiz ve fabrikalar arası birleştirici bir rol oynamalıyız.

Tekstilde ek zam talebi için iş bırakma ve kıyım

Asgari ücret zammının ardından diğer ücret grupları içinde iyileştirme/ek zam isteyen işçiler metal işkolunda olduğu gibi tekstilde de mücadeleyi sürdürüyor.

Mersin Serbest Bölge'de kurulu Rebeka Trend Tekstil'de işçilerin bir süre önce dile getirdiği ek zam talebi üzerine 28 Ocak günü patronla işçi temsilcileri arasında yapılan görüşmede patron asgari ücrete yaptığı zammı açıkladı. Zam en düşük 1300 TL en yüksek 1400 TL olarak hesaplandı. 1300-1400 TL arasında da 1325-1350-1375 TL şeklinde sınıflandırma yapıldı.

Patronun sefalet zammı dayatması karşısında işçiler "Bu durumu kabullenmemiz imkansızdır" dedi ve toplantıda anlaşma sağlanamadı.

29 Ocak'taki toplantıda da asgari ücrete yapılan %30'luk zammın diğer maaşlara yansıtılması konusunda anlaşma sağlanamadı. İşçiler, %30'luk zammın tamamının uygulanmasını istedi.

Patronun taleplerini kabul etmemesine tepki gösteren işçiler artık yeter diyerek 29 Ocak'ta iş bıraktı. İşçiler haklarını yedirmeyeceklerini vurguladılar.

Ancak işçilerin taleplerini karşılamayana patron, iş bırakma eyleme katılan

işçileri 1 Şubat günü işten attı. İkinci atölye Raysi'de de işçiler işten çıkarıldı. İki fabrikada toplam 760 işçi işten atıldı.

Öte yandan, Mersin Serbest Bölge'de kurulu Süperstar fabrikasında da işçiler haklarını istedi. İşçiler 29 Ocak'ta toplanarak patronun zam konusunda açıklama yapmasını istedi. Patron işçilerin karşısına çıkmazken personel şefi konuşma yaparak 1400 TL'den daha fazla ücret veremeyeceklerini söyledi. Üretime ara verildiğini duyurdu.

DEV TEKSTİL: İŞYERİNİ TERK ETMEYİN

İşten atılan işçilere seslen Devrimci Tekstil İşçileri Sendikası (DEV TEKSTİL) Çukurova Temsilciliği, işyerini terk etmeme çağrısı yaparak şunları belirtti:

"Sendika olarak işten atılan işçi arkadaşlarımızla dayanışma halindeyiz. Trend ve Raysi işçilerine önerimiz fabrikayı terk etmemeleridir. Arkadaşlarımız iş haklarına sahip çıkmalıdır. Talepleri kabul edilene ve işe dönene kadar fabrika içinde beklemeleri en doğru yöntemdir.

Ve elbette ki serbest bölgede işçiler kader birliği yapmalı, haklarını birlikte aramalıdır."

2007'de kaldığımız yerden daha ileri gitmek için...

Mersin Serbest Bölge kaynaklı kazan gibi. İşçilerin birikmiş sorunları patlama noktasına geliyor. Serbest bölge işçisi ha patladı, ha patlayacak. İlk sesler duyuluyor. Herkes birbirine bakıyor. Öne kim atılacak diye bekliyor. Akıllarda 2007 var.

Ne olmuştu 2007'de? Tıpkı bugünkü gibi aynı sömürü, aynı kölelik, aynı adaletsizlik! Serbest bölgede tekstil işçilerinin kendi inisiyatifiyle başlatmış olduğu bu direniş bugüne dersler bırakarak bitmişti. Kimine göre kaybedildi, kimine göre iyi oldu. Nasıl sonuçlanmış olursa olsun, asıl kazanım bugüne bıraktığı derstir.

Peki ders çıkardık mı? Hatırlayın 2007'yi. 2007'nin en büyük dersi işçilerin birliğinin tam sağlanamamış olmasıydı. Gelin şimdi bu eksikliği kapatalım. Birliğimizi sağlayalım, güçlendirelim. Bizi bölen yapay ayrımları, görüş farklılıklarını ortadan kaldıralım.

Tek görüşümüz mensup olduğumuz sınıf olsun. Biz, tüm renkleriyle işçi sınıfı

fına mensubuz. Önce bunu anlayıp kenetlenelim. Ardından her bir fabrikada komitelerimizi kuralım. Bu komiteleri serbest bölge genelinde üst bir komite ile tamamlayalım. Kararları tüm işçilerin onayı ile bu komiteler alsın.

Ve hatırlayın; 2007'de işçiler gittikleri sendikalardan eli boş dönmüştü. Şimdi sendikanız var: DEV TEKSTİL! Size e-devlet şifresi kadar yakın. Size bir dolmuşla gidilecek kadar yakın. DEV TEKSTİL sizsiniz. 'Söz, yetki, karar' işçilerde, yani sizde!

Serbest bölgede birliği yakalamak için tüm işçilerin ortak talepleriyle patronların karşısına çıkalım. Kimseyi, hiçbir işçiye (yalakalar dışında) dışarıda bırakmayalım. Unutmayın; güçsüz değilsiniz, birlik olursanız güç sizsiniz! Korkmayın, çünkü patronların korkusu sizsiniz. Sizin örgütlü birliğinizden korkuyorlar. O halde hakkınızı yedirmeyin, sendikalı olun, güçlü olun!

DEV TEKSTİL ÇUKUROVA TEMSİLCİLİĞİ

MİB'den iki günlük çalıştay!

Metal İşçileri Birliği (MİB) 30-31 Ocak tarihlerinde iki günlük bir çalıştay düzenledi. Çalıştayda bir araya gelen MİB'liler bir dizi konu başlığı üzerine yoğun bir çalışma yürüttüler.

İki güne yayılan Çalıştay'ın gündemi MİB MYK tarafından önden şöyle sunuldu:

"1. gün:

a) Mayıs-Haziran ayındaki hareketin gelişme süreci, kırılma ve sıçrama noktaları, mantığı ve gelişme seyri içerisinde ortaya çıkardığı sonuçlar...

b) Siyasal sınıf bilinci edinme sorunu. Metal fırtınada eylem içerisinde işçiler pek çok şey öğrendi. Ancak işçi sınıfını siyasallaştırmadan, politik bir bilinç kazandırmadan sınıflar arası mücadelede anlamlı bir mesafe alınmayacağı ortada...

c) Kadın işçilerin mücadeleye katılımı ve kadın işçi çalışması

d) Metal fırtına içerisinde genel olarak taktik eylem çizgisi ve şiddet sorunu...

e) Deneyimler ışığında yayın faaliyeti-miz. Nedir nasıl olmalıdır?

2. Gün:

a) MİB programı, örgütlenme ve taktik eylem çizgisi... MİB nedir? Ne değildir? Hareket içerisinde değişen ve gelişen rolü ile birlikte bundan sonra MİB'i nasıl güçlendirmeli...

b) Sendikalar ve tutumumuz. Mevcut sendikalar ile yeni sendika konusundaki tutumumuz. Süreç boyunca ortaya çıkan taktik tutumlarımız. MİB sendikalar ilişkisi, sendikalar içinde çalışma...

c) Fabrika çalışması. Deneyimler ışığında ve metal işçilerini mevcut gelişme düzeyi üzerinden fabrika çalışması üzerine tartışma.

d) 2017'ye nasıl hazırlanmalı, ne yap-

malı?"

Bu konu başlıklarının her biri ile ilgili olarak farklı kent ve bölgelerden sorumluluk alan MİB'liler sunumlar yaptılar. Yapılan sunumların ardından ise katılımcı olan herkesin konuştuğu tartışmalara geçildi. Çalıştayda her bir başlığa yaklaşık yarım saat ayrıldı. Birinci gün programında yer alan iki başlık üzerine yapılan sunum ve tartışmalar belirlenen bu süreyi fazlasıyla aştı.

Yapılan canlı ve anlamlı tartışmalarla deneyimler ve düşünceler paylaşıldı. Beyin fırtınası yapılarak ortak bir akıl oluşturuldu, düşünce ve ruh birliği sağlanılaştırıldı.

Çalıştayda ilk gün ilk başlık altında metal hareketinin gelişme seyri, kırılma ve sıçrama noktaları ele alınırken, önemli bilgiler verilerek bu sürecin daha iyi anlaşılması sağlandı. Farklı cephelerden sürecin seyri hakkında gözlem ve değerlendirmeler yapıldı.

İkinci başlıkta metal işçisinin mevcut bilinç düzeyi ele alındı. Siyasal bir sınıf bilincinden uzaklığı, dostunu düşmanını ancak kısmen deneyimlerle öğrendiği belirtildi. Hareketin başlangıç evresinde birliğin üzerine yığılan görevlerin ağırlığı ile birlikte yaşanan zorlanmalar ne olursa olsun, birliğin metal işçisini kendisi için bir sınıf haline getirmek, dünyaya ve iktidar sorunlarına dair bir siyasal sınıf bilinci kazandırmak için sistemli, ısrarlı, cüretli bir çaba göstermesi gerektiğinin altı çizildi. Bu konuda özellikle dil sorunlarına özel bir önem gösterilmesi, bu konuda dikkat edildikten sonra işçiye anlatılmayacak hiçbir şeyin olmadığı vurgulandı.

Üçüncü başlıkta metal işkolunda ve fırtına sırasında kadın işçilerin gerçeğinin

bir tablosu sunuldu. Bu alanda alınması ve yapılması gerekenler üzerinde duruldu. Sorumlulukların altı çizildi.

Eylem çizgisi ve şiddet sorununda, sermaye ve uşaklarının işçi sınıfına uyguladığı şiddete yönelik vurgu yapılırken bunun karşılığında hem metal işçisinin hem de MİB'in sert bir mücadele verebilecek bir kapasiteye ulaşması gerektiği üzerinde duruldu.

Diğer başlıklar üzerinde de anlamlı tartışma ve sunumlar gerçekleştirildi.

İkinci gün programında ise özellikle MİB ve sendikalar konusu kapsamlı tartışmalara konu edildi.

Birliğin kurulma aşamasındaki işlevi, misyonu ile hareket sırasında üstlendiği rol ele alındı. Tıkanma noktaları, MİB'in işlevine uygun kavranması, ona uygun

bir söylem ve pratiğin içerisinde giderek mücadelecı bir işçi örgütü olması, öncü rolünü fabrikalarda ete kemiğe büründürmesi sorumluluğunun altı çizildi.

Sendikalar konusunda ise sendikalar içinde çalışma, sendikalara tutum, bu alanlarda gözlemlenebilen sektör ve zaman zaman dar bakış açısı tartışıldı. İşçi sınıfının birliği ve mücadelesinin ihtiyaçlarına, dengelerine, gelişimine bağlı olarak bu alanda her türlü yaratıcı inisiyatifin gösterilmesi gerektiği vurgulandı.

Çalıştay diğer konu başlıkları üzerinden yapılan sunum ve tartışmalarla devam etti.

İki günlük yoğun ve verimli bir çalıştay gerçekleştiren MİB'liler, kenetlenmiş ve güçlenmiş olarak toplantıyı bitirdiler.

Bursa'daki işçiyi görmedi, gözünü İran'a dikti

Bursa'daki fabrikasında işçilerin hıftalardır yükselttiği ek zam talebini görmezden gelen Renault, gözünü İran pazarına dikti.

Batılı emperyalistlerle yapılan anlaşmalar neticesinde İran'a yönelik yaptırımların sona ermesiyle birlikte kapitalist tekeller İran pazarında yer edinmek için kolları sıvadı. İran'ın iki büyük otomobil üreticisi Saipa ve İran Khodro'nun kurduğu ortak girişim sayesinde ülkede üretim yapan Renault'nun da yaptırımların kaldırılmasıyla birlikte yatırımlarını

ve Pazar payını arttırma kararı aldığı belirtildi.

Konuyla ilgili olarak Renault tarafından yapılan açıklamada "İran Khodro ile birlikte Logan Pick-up ve Saipa ile de Sandero. Bu modeller İranlı müşteriler arasında büyük beğeni kazanan serinin son örnekleri. 16 Ocak'ta İran'a karşı uygulanan ekonomik yaptırımların kaldırılması ve Fransız ve İran bankaları arasında ilişkilerin yeniden oluşturulması sayesinde Renault, İran'daki ope-

rasyonlarını yoğunlaştırabilecek ve yerel ortaklarıyla gelecekte yeni modellerin lansmanına hazırlanacak" ifadelerine yer verildi.

Açıklamada, şirketin Afrika, Orta-doğu ve Hindistan bölgesi Direktörü Bernard Cambier'in "2020 yılına kadar iki milyona çıkacak bir pazara sahip İran büyük bir potansiyele sahip. Renault'nun İran konusunda büyük planları var. Bu konuda Saipa ve İran Khodro ile ileri düzeyde görüşmelerimiz devam ediyor. Bu sayede ülkedeki varlığımızı daha ileriye taşıyacağız ve İran'da hem yapılarımızı geliştireceğiz hem de İran otomobil sektörüne katkıda bulunacağız" değerlendirmelerine de yer verildi.

SATIŞLAR KATLANDI, İŞÇİ YİNE SEFALETE MAHKUM

2015 yılında İran'daki üretimini bir önceki yıla göre yüzde 56,1 arttıran Renault, başta Bursa olmak üzere, dünyanın farklı bölgelerindeki fabrikalarında işçilere sefalet ücretlerini ve kölece çalışmayı reva gördü.

Geçtiğimiz Nisan-Mayıs-Haziran aylarında işçilerin üretimi durdurarak direnişe geçtiği Bursa fabrikasında, son haftalarda işçiler ek zam talebiyle fazla mesaiye kalmama eylemi ve vardiyalardan toplu çıkışlar yapıyor. Ancak Renault, MESS'in arkasına sığınarak yine işçilerin taleplerini karşılamıyor.

EKU'da işçiler kararlılıklarını koruyor

EKU Fren Kampana'da sular durulmu-
yor. İşçilerin sözleşme sürecinde patrona
ve sendikaya tepkileri her geçen gün ar-
tıyor. Bunun yanı sıra sendika ve patron
yandaşlarına da gereken tutum alınıyor.
EKU işçileri grev iradesini ve %13 zam is-
temediğini ortaya koyunca Durmuş isim-
li kaliteci işçilere küfür etti. EKU işçileri,
hem temsilciler aracılığıyla hem de yapı-
lan eylemlerle küfürbaz Durmuş'un işten
çıkartılması taleplerini yükselttiler.

29 Ocak Cuma gecesi 00.00-08.00
vardiyasındaki işçiler, küfürbaz Dur-
muş'un işten çıkartılması için yarım sa-
atlik iş bırakma eylemi yaptılar. Cumar-
tesi gece vardiyası itibarıyla iş bırakma
eylemi yapacaklarını duyurdular. 30
Ocak Cumartesi günü gece vardiyası-
na gelen üç temsilci tarafından Durmuş
isimli kalitecinin 6 günlük izne çıkartıldığı
ve önümüzdeki hafta durumunun de-
ğerlendirileceği ifade edildi. EKU işçileri
gerekli işlemin yapılmaması durumunda
iş bırakma konusunda kararlı olduklarını
belirttiler.

PATRON-YÖNETİM BASKISI ARTIYOR

İşçilerin mücadelesi kararlılıkla sü-
rerken patron ve yönetim tarafından da
baskılar arttırılmaya çalışılıyor. Birliğini
güçlendiren ve sesini yükselten EKU işçi-
lerinin peşine düşen patron "3-5 kişi var

burada onları bulacağız" diyerek korku
salma çabasında.

EKU İşçileri Birliği de patron ve yöne-
timin bu tutumuna karşı şu açıklamayı
yaptı:

"EKU patronu bizi aramaya koyulmuş.
EKU işçileri birliği kimdir?

Biz ekmek ve sendikal demokrasi
mücadelesi veren onurlu EKU işçileriyiz.
Biz davasında en ön önde korkusuzca gi-
den işten atılan 25 kişiyiz. İsmet'iz. Hay-
rettin'iz. Murat'iz ve diğerleriyiz.

Biz bu fabrikada meslek hastalığına
yakalanmış Kahraman abiyiz.

Yoğun çalışmadan kaynaklı iş kazası
geçiren ve parmağını kaybeden sonra da
kapı önüne koyulan Veysel abiyiz.

Biz türlü oyunlarla işten attırdığın Ni-
met'iz, Halil'iz.

Biz doğru sözünü kimseden esirge-
meyen bu Mehmet Dudaroğlu olsa bile
söylemesini bilen icra dosyası gerekçe-
siyle işten attığınızı İsmail Abiyiz.

Biz arkadaşımıza küfür eden yalama

Yalçın'ı eylemlerimizle kapı önüne koyan
işçileriz.

Biz sendikal fabrikaların bile alama-
dığı zammı söke söke alan EKU işçileriyiz.

Biz en kötü zamanda bile yeniden
toparlanmasını bilen EKU işçisi sınıf dev-
rimcileriyiz.

Biz sendikaların ne mal olduğunu
grev yasaklarında gören EKU işçileriyiz.

Biz Çelik-İş Sendikası'nı önüne kata-
rak grev kapılarına kadar getiren hepimizi
ters köşe yapan işçileriz."

Sendikalardan "büyük" hamle: MESS'e mektup yazdılar

Asgari ücrete yapılan zammın diğer
ücret gruplarına da yansımaları isteyen
metal işçileri arasında mayalanan tepki,
sendika bürokratlarını harekete geçirdi.
Metal işçileri için 'direnişin kalesi' olarak
anılan Renault'da işçiler fazla mesaiye
kalmayarak ve vardiyaya çıkışlarında ey-
lemler yaparak taleplerini haykırırken,
sendika bürokratları MESS'e yazdıkları
mektupla zam istediler.

'İŞÇİLERİN SEFALETİNİ ÇÖZMEK' DEĞİL 'İŞ BARIŞINI KORUMAK'

DiSK üyesi Birleşik Metal İşçileri Sen-
dikası (Birleşik Metal-İş) ve Hak-İş üyesi
Çelik-İş Sendikası, asgari ücret zammı-
nın ardından metal işçilerinin yaşadığı
ücret sorunu ile ilgili olarak Türkiye
Metal Sanayicileri Sendikası'na (MESS)
mektup yazdılar.

Mektuplarında, asgari ücret zam-
mının ardından oluşan ücret tablosunu
hatırlatan iki sendika da, "çalışma iliş-

kilerinin ve iş barışının korunması için"
taleplerin karşılanmasını istedi.

Birleşik Metal-İş'in 14 Ocak tarihli
mektubunda "Bu durum işyerlerinde
çalışma ilişkilerini ve iş barışını bozma
riski taşımaktadır. Asgari ücret artışın-
dan kaynaklanan sorunların giderilmesi
ihtiyacı açıktır" ifadelerine yer verilir-
ken, Çelik-İş'in 20 Ocak tarihli mektu-
bunda ise şunlar dile getirildi: "Bu uygu-
lama Grup Toplu İş Sözleşmesi'nden fay-
dalanan işyerlerinde çalışan üyelerimiz
arasındaki iş barışını bozmakta ve tara-
fımıza bu konuda fazlaca geri bildirimler
olmaktadır."

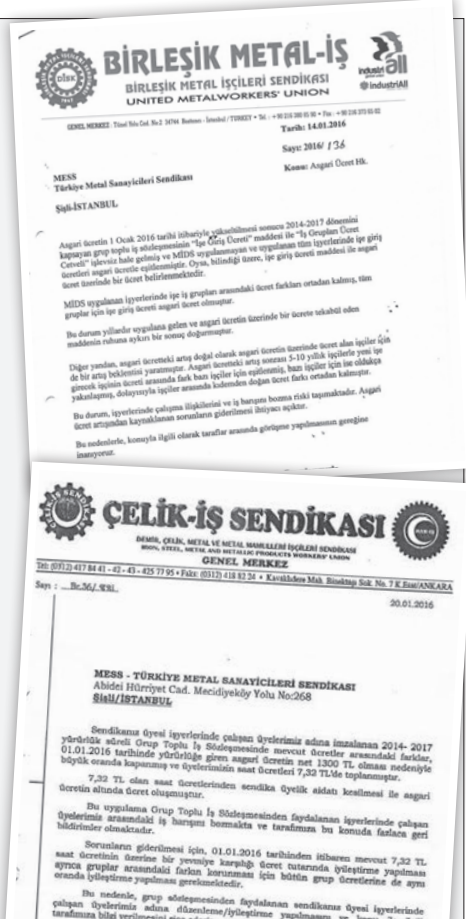
"Çalışma ilişkilerinin ve iş barışının
korunması" kaygılarının dile getirildiği
mektuplarda, metal işçilerinin sefalet-
te mahkum edildiğinden, asgari ücret
zammının ardından ekmek, ulaşım vb.
alanlarda yapılan zamların işçilerin bu
sefaletini daha koyulaştırdığından söz
edilmedi.

EYLEM PROGRAMI YOK

Öte yandan, Birleşik Metal-İş ve Çe-
lik-İş tarafından gönderilen mektuplara
MESS'in bir yanıt vermediği öğrenildi.
Buna karşın, sendika yönetimleri işçiler-
in zam talebi ile ilgili olarak henüz bir
eylem programı açıklamadılar.

"SENDİKA AĞALARINA YAKIŞAN BU OLSA GEREK"

Direnişleri döneminde Çelik-İş'in
ihanetini yaşayan Feniş işçilerinden
Mehmet Doğan, Çelik-İş'in MESS'e mek-
tup yazmasıyla ilgili olarak değerlendiri-
mede bulundu. Doğan şunları ifade etti:
"Yalvararak hak istemek ancak
MESS'in karşısında mücadeleyi bir ke-
nara bırakarak yalvarmayı kendilerine
amaç edinen sendika ağalarına yakışan
bu olsa gerek. İşçilerin karşısında aslan
kesilenler sermayenin karşısında kuzuya
dönmüşler."

Köle pazarları kurulmak isteniyor

Esnek çalışmanın yaygınlaştırılması için bağlı bulunduğu emperyalist kuruluşların önüne koyduğu eylem planını adım adım uygulayan hükümet, işçi sınıfının kazanılmış haklarını gasp eden tüm uygulamaları "müjde" ve "işçiyeye yeni haklar" olarak sunuyor.

Kadınlara müjde olarak duyurulan "geçici iş ilişkisi" ve bununla bütünlüğü içinde tüm sınıfa yönelik uygulanması hedeflenen Özel İstihdam Büroları, "Artık her işçinin kıdem tazminatı alacağı" yalanıyla, patronların yük olarak gördüğü kıdem tazminatının gasp edilmesine dönük düzenlemeler, "Taşeronlar kadroya alınacak!" diyerek, asıl-iş/yardımcı iş ayrımlarıyla büyük bir işçi kitlesinin taşeron

çalışmadan da beter bir çalışma yaşamına tabi tutulmasını ön gören düzenlemeler bu saldırıların önde gelenleri.

Meclis, yargı vb. kurumlar aracılığıyla devletin hayata geçirdiği bu düzenleme ve uygulamalar Türkiye'nin patronlar tarafından bir köle pazarı haline getirilmesi hedefiyle sıkı bir ilişki içerisinde gerçekleşmekte ve basın-yayın organları üzerinden yalan söylemelerle bu kölelik gerçeğinin görülmesi engellenmeye çalışılmaktadır.

Bilindiği gibi 2003 yılında çıkarılan 4857 sayılı İş Kanunu ile yardımcı işler ve uzmanlık gerektiren işkollarında "alt işverenlik uygulaması"nın önü açıldı ve giderek tüm kamu kurumlarına yayıldı.

İş ayrımları bahane edilerek güvencesiz çalıştırmanın, bunun sonucu işçi çıkarmanın önündeki engeller kaldırıldı.

10 Eylül 2014 tarihinde çıkarılan torba yasada asıl-iş/yardımcı iş ayrımı yapılarak asıl iş yapanların tespiti dahilinde kadroya alınacağı ileri süren hükümet; aslında bu yolla hastane, belediye, üniversite gibi kamuda çalışan işçileri yardımcı iş statüsünde saymış olacak.

Hali hazırda özel sektörde çalışan milyonlarca taşeron işçisi gerçeği varken kamuda "kadro müjdesi" olarak duyurulan bu uygulama, bu alanlara da esnekliğin uygulanıp kalıcı hale getirilmesinden öte bir anlam taşıyor.

S. GÜL

Direnişçi işçiler Şişecam genel merkezine yürüdü

Kristal-İş Sendikası ve Şişecam yönetiminin işbirliğiyle işten atılan ve direnişe geçen Şişecam işçileri ve aileleri, 29 Ocak'ta Levent'teki Şişecam Holding Genel Merkezi önünde eylem yaptı.

Levent'teki Kanyon AVM önünde toplanan kitle buradan Şişecam Holding Genel Merkezi önüne yürüdü. Eyleme Mersin, Eskişehir, Lüleburgaz ve Bursa'da işten atılan Şişecam işçileri katıldı.

Sloganlarla holding binasının önüne geldikten sonra basın açıklaması yapıldı.

Direnişçi işçilerden İsmail Yılmaz'ın okuduğu açıklamada cam işçilerinin çalışma koşulları anlatıldı. Şişecam yönetiminin ve sendika ağalarının koşullarla hiç ilgilenmediklerine dikkat çekildi.

PATRON-SENDİKA İŞBİRLİĞİ

"İşçilerin birliği, kararlılığı sermayeyi de onun işbirlikçisi sarı sendikaları da, işçi düşmanı hükümetleri de yenecektir" denilen açıklamada Şişecam yönetiminin sendikal bilinçli işçileri işten atmak

istediği, Kristal-İş Sendikası'nın da bu durumu fırsat bilerek sendika içindeki muhalif işçileri işten attığı belirtildi. Açıklamanın devamında işçilerin yaklaşık 3 aydır direnişte olduklarının ve direnişi kararlılıkla sürdüreceklerinin altı çizildi.

Basın açıklamasından sonra Şişecam işçilerinin topladığı binlerce imza Şişecam yönetimine teslim edildi.

Eyleme DGB ve DEV TEKSTİL'in de aralarında olduğu devrimci ve ilerici güçler de destek verdi.

Teknosa işçileri: Örgütlenirsen güçlüsün!

Değerli arkadaşlarımız,

Bizler bu sayfada size daha güzel şeyler yazmak isterdik. Bizler Teknosa lojistikte daha önce çalışan ve kışın ortasında işsiz bırakılan arkadaşlarıdır. Yani sizin de karşılaşabileceğiniz durumla 15 Ocak'ta karşılaşan işçileriz.

İşimizin başında çağrılıp "Küçülüyoruz, bundan kaynaklı işinize son verildi" denilenleriz. Ne hikmet ise hep kriz denildiğinde yahut küçülme denildiğinde hemen işçilerin ekmeleklerinden kısmak geliyor patronların aklına. Mesela bize bir ay verdikleri paradan kısmak yerine, köpeklerine aldıkları mamadan kısmak gelmiyor. Mesela bizler kışın ortasında işten atılırken kendilerinin Hava'i'de denize girmelerinden kısmak gelmiyor. Yahut üst düzey yöneticilerin kick off partilerinde har vurup harman savurmalarından kısmak gelmiyor.

Biz lojistik merkezi çalışanlarının bir farkı vardı. Çünkü bizler evimize götürdüğümüz ekmeği biraz daha büyütme, depo içinde aşağılanmaya, hiçe sayılmaya karşı kendimizi kollamak, zorunlu mesai dayatmalarıyla karşılaşmamak için kendi iş-kolumuzdaki sendikada, Liman-İş'te örgütlendik. Bu başına buyrukluğun hüküm sürdüğü işyerinde bizim sendikalaşmamız patron ve temsilcilerini bayağı rahatsız etti ve sendika girmesin diye bin türlü hileye başvurdular. Merkezde çalışanları depoda çalışıyor gibi göstermek, arkadaşlarımızın ellerinden e-devlet şifrelerini alarak üyelikten çıkarmaya çalışmak, yetki aldığımızda farklı mahkemelere başvurarak dava sürecini uzatmak ve en sonda sendikalı işçileri işten çıkarmak gibi yöntemler uyguladılar. Sendikal sürecin 16 Mart 2016 mahkeme sürecinin lehimize sonuçlanma ihtimalinin güçlenmesinin ardından da küçülme bahane edilerek sendikalaşma sürecinde aktif çalışan işçileri, bizleri işten çıkardılar. (İşten çıkarılanların %80'i sendikalı diğerleri ise kendisi işten çıkmak isteyen arkadaşlar.) Bizler şimdi işsiz ve bu süreç size de uzak değildir. Bizler sendikalız ve kolay lokma olmayacağız. İşe iademizi istiyoruz. Teknosa lojistikte "sendikalı işçiler" olarak çalışacağız. Sizin de geleceğinin patronun ve temsilcilerinin iki dudağı arasında olmaması için örgütlü çalışmak zorundayız.

Örgütlenirsen güçlüsün, değilsen hiçbir şeysin!

**TEKNOSA LOJİSTİK'TE
İŞTEN ATILAN SENDİKALI İŞÇİLER**

“Ve (aynı) katil cinayet mahalline döner”

Soma Katliamı'nın üzerinden 1.5 yıl geçti. 1.5 yıl boyunca yüzlerce işçi patronlar tarafından öldürüldü. Soma Katliamı son dönemin en büyük işçi katliamıydı. 300'ün üzerinde maden işçisi karanlığa hapsedildi. Aradan geçen 20 ay boyunca birçok şey yaşandı. İşçiler açısından hukukun, yargının, yasanın sokak kuralları ile yazıldığının tesciliydi yaşananlar.

Davalardan önce aileler üzerinden prestij kazanmaya çalışan hükümete ve bakanlara ailelerin verdiği yanıt “bakmanın” yetmeyeceğini, “hükmetmenin” de imkansızlığını gösterdi. Keza aynı bakanlar ve korumaları, yani tekмили vücut olarak devlet, tekme tokat dalmıştı madenci yakınlarına, avukatlarına, destekçilerine. Tekme tokatının ulaşmadığı yerde Koç sermayesinin damgası ile üretilen TOMA'sı, gazı, jopu ile birçok yerde Soma Katliamı protestolarına saldırdı, gözaltına aldı, davalar açtı. Katliamı protesto edenlere açılan davalar ceza ile sonlansa da asıl katliamın sorumlularına açılan davanın üçüncü duruşmasında yargılanan iki Türkiye Kömür İşletmeleri Kurumu çalışanı terfi edilmişti. Sorumlulardan birkaçı densizlikle sınımişti akıllarımızı ve sağlığımızı. 300 küsur işçinin canı ile kendi parasını kıyaslamıştı. Aslında hergün yüzümüze çarpan işsizlik tokatı, nefesimizde kokan açlık sınırı bu kıyaslamayı daha güncel olarak yapıyor. Şimdi ise tazminatlar üzerinden aynı hesapla karşı karşıyayız. Ne de olsa kapitalist düzende patronlar için işçinin ölüsü de dirisi de para üzerinden hesaplanır.

Soma Katliamı'nın üzerinden 20 ay geçti ve 20 ay sonra katil olay mahallinde inceleme yapmak üzere gelecek. İlk dava geçen ay sonuçlanmıştı. Mahkeme Soma A.Ş'nin 395 bin lira tazminat ödemesine karar vermişti. Soma A.Ş avukatları “Böyle tazminatlar olursa; takdir edilecek tazminat miktarı, felaketi özlenir hale getirecek nitelikte olacaktır, faciaların önü açılacaktır” diyor.

Herkes ait olduğu sınıfın çıkarlarına uygun cümleler kurar. Soma Katliamı'ndaki “facia”nın sorumluları ne tek başına Soma A.Ş sahipleri ne de avukatları. Onlar tek başlarına bir şey ifade etmiyorlar. Soma A.Ş patronlarının çıkarlarını, inşaat sahiplerinin, Koç'ların çıkarlarını koruyacak ve daha fazla “facia”nın yaşanması için iş kurallarını “yasal” düzlemde belirleyecek, işçinin boğazını sıkacak uygulamaları devreye sokacak, uygulamalara karşı gelenlere baskı ve şiddet uygulayacak kolluk güçlerini yetiştirecek bir katilamcı devlet gerçeği var karşımızda.

Aynı katil, Kürt illerinin sokaklarına; bombaları, tankları, roketatarları, mermileriyle ölü bedenler üzerinden hükmetmeye çalışıyor. Madende sızan suyu işçiye içirerek kontrol ettirenler, Cizre'de bir binanın bodrumunda sıkışan yaralıları susuzlukla öldürmeye çalışıyor. Günlerce Soma'da öldürülen işçilerden haber alamamıştık, Cizre'de 100 metre yakında ambulanslar bekliyor tank ve top sesleri arasında.

Aynı katil devlet, aynı yere olmasa da cinayet mahalline mutlaka geri döner!

G. UMUT

Bir film, bir gerçek

“Şu an anlaşma yaptığımız şirketlerden çok daha uygun fiyat verebiliriz, bize başvuruların psikolojik tahlillerini yapıp sabıkların inceliyoruz, böylece işe yaramaz olanları baştan eliyoruz, Doğu Avrupa'da işsizliğin yoğun olduğu bölgelerle irtibat halindeyiz, her zaman elemanımız var” (İşte Özgür Dünya filminden...)

Bir filminden alınan bu kesit kapitalist dünyada işçi sınıfına ne gözle bakıldığını ortaya koyuyor. Özel İstihdam Bürolarını konu edinen Ken Loach'un filmi tam anlamıyla gerçekten hareket ile yapılmış.

İşçilerin iş güvencesinden yoksun bir şekilde “geçici-kiralık işçi” olarak çalışmasına sebep olan Özel İstihdam Büroları (ÖİB) filmde de anlatıldığı gibi bir grup işçi simsarının işçilerin emeğini ucuza kapatarak onları patrona satmaya-kiralamaya yarıyor. Bu durum yasada “mesleki faaliyet olarak geçici iş ilişkisi” olarak geçiyor.

Saldırının özünü oluşturan temel nokta yapılan işin güvenceden yoksunluğu... Ayrıca işçi sınıfının sırtında bir keneve dönüşen simsarlar gerçeği...

Ayrıca günümüzde ele alınması gereken bir diğer nokta ise göçmenlik sorunu... İşçi simsarları –ki filmde meselenin bu yönü ayrıca işleniyor- göçmenleri çalışma izni bulunmaması durumunda, bu durumu onlara bir silah olarak kullanarak emeklerini daha ucuza kapatıyorlar. Zor durumda olan işçiler çok az ücretlere çalışmak zorunda kalıyor, fakat ÖİB'ler yine işçiler üzerinden alacaklarını alıyorlar.

Filmde işlenen diğer bir nokta ise işçilerin ülke ve şehirlerine göre birbirinden ayrılarak bu ayrıma göre ücretlendirilmesi... Irkçılığın farklı bir biçimi olan bu uygulama işçi sınıfını da kendi içinde bölmeye dönük bir tutumdur.

Ayrıca Özel İstihdam Büroları (diğer bir isimle Kiralık İşçi Büroları) işçilerin herhangi bir fabrika ya da işletmede kısa süreliğine çalıştırılmasından dolayı sınıf içerisinde bir sirkülasyona yol açmaktadır. Bu durum ise işçilerin bir sınıf olarak sermayenin karşısına çıkamamasına, yani örgütlü bir güç olamamasına sebep olmaktadır.

Filmde 20 yaşlarında bir genç, büro sahibine kendisine “iyi bir iş” bulduğu için küçük bir hediye alıyor. Bu sahne işçilerin sınıf bilincinin köreltilmişinin bir göstergesi iken diğer yandan da minnet-şükür duygusunun geliştiğini vurguluyor. O sahnedeki işçi kendisine yardım edildiği düşüncesi ile hareket ediyor. Aynı durum bugün de vardır. Mücadele etmeyen işçiler genelde patronların, kendilerine “ekmek verdiklerini” düşünürler. Oysa işçiler ekmekten daha fazlasını hak ediyorlar.

Komünist Manifesto kitabında işçiler “emeğinden başka satacak bir şeyi olmayan” kişiler olarak nitelendiriliyor. Bugün bu gerçeklik bir kademe daha ileri gitmiştir. Artık işçiler kendi emeğini patrona satmaktan öte bürolara kiralar duruma gelmiştir.

Özel İstihdam Büroları sermaye sınıfının saldırılarının sadece küçük bir parçasıdır. Saldırının büyüğü sermaye düzeninin kendi varlığıdır. Yani bu sömürü düzeninin kendisi bir saldırdır. Dolayısıyla biz sınıf bilinçli işçiler patronların bu saldırılarına karşı mücadele ederken ufkumuzu daha geniş tutarak sömürü düzenini ortadan kaldıracak bir bakışla hareket etmeliyiz. Kendi sınıfımızın iktidarını kurma bakışı ile, yani devrim bakışıyla hareket etmeliyiz.

F. DENİZ

Dünyada kadın örgütlenme deneyimleri üzerine 2...

Mücadele tarihinde kadının yeri: İşçi kadınlar en ön safta!

Kıdem tazminatının gaspına karşı biz de VARIZ!

Kıdem tazminatımızı gasp ettirmeyelim, mücadeleye!

Kıdem tazminatının fona devredilmesi bir süredir tartışılıyor. Hükümet bir ortaya atıyor, bir ileriye atıyor, sürekli gündeme getire getire alıştırmaya, insanları olumlu bir gelişim olacağına inandırmaya çalışıyor.

64. Hükümet Programı'nda yer alan kıdem tazminatının gaspı "Bütün işçilerin faydalanması için fon uygulamasını hayata geçireceğiz" şeklinde sunulmaktadır. İçeriğine bakıldığında işçilerin değil patronların işine yarayacak bir uygulama olacağı hemen anlaşılıyor. Hükümet programının toplamı işçi ve emekçiler için güvencesizliğin, taşeron ve esnek çalışma biçimlerinin katmerlenmesi demektir. Kıdem tazminatının fona devredilmesi demek aslında en genel haliyle herkesin alması değil, kimsenin alamaması anlamına gelmektedir. 1 aydan 15 günlük formata dönüştürülmekle birlikte alınması için koşullar listesi belirlenmiştir. Bunun yanı sıra işten atmaların kolaylaşmasının ve patronların keyfi uygulamalarla sömürsünün artmasının önü açılacaktır. Kadınların "evlilikten sora 1 yıl içerisinde işten kendi isteği ile çıkması durumunda tazminat alma hakkı" gibi özel durum hakları ortadan kalkacaktır.

Bu fon uygulaması patronların işini kolaylaştıracağı gibi fonun kullanımı da en çok patronların işine yarayacaktır. İşçiler için düzenlendiği söylenen fonlar hep patronlara peşkeş çekilmiştir. Örneğin İşsizlik Fonu'ndaki paradan işçilerin kullanımının on katı kadar oranda patronlara teşvik olarak verilmiştir.

Arkadaşlar,

Kıdem tazminatı işçi sınıfının mücadele ederek kazandığı haklardan elimizde kalan son kale. Her geçen gün çalışma koşullarımız, bununla birlikte yaşama koşullarımız kötüleşmektedir. Kıdem tazminatına sahip çıkarak aslında çocuklarımızın geleceğine sahip çıkmış olacağız. Ya bugün "kıdem tazminatının gaspına karşı ben de varım" diyerek mücadele edeceğiz ya da çocuklarımıza daha da derinleşmiş bir sefaleti miras bırakacağız. Neyi seçmemiz gerektiği çok açık değil mi? Düşünecek vaktimiz bile yok, şimdi tam zamanı: MÜCADELEYE!
İŞÇİ/EMEKÇİ KADIN KOMİSYONLARI

Louise Michel
1871 - Paris

Marina Ginesta
1936 - İspanya

Kadınların toplumsal-siyasal mücadelelerinde içerisinden tuttıkları yeri kendi içinde ele alan kaynakların sayısı oldukça sınırlı. Elde edilebilen veriler çoğunlukla genel toplumsal kalkışmalara dair anlatımların içerisinde satır aralarında yer alıyor. Kadınların kurdukları ve aktif olarak saflarında savaştıkları örgütlere dair anlatımlar genellikle kadınların göstermiş oldukları kahramanlıklara ilişkin olmakta, örgütlenmelerine yönelik hemen hiçbir bilgi bulunmamaktadır.

Bununla birlikte son derece net olan bir şey var ki; o da, burjuva kadınların öncülük ettiği, merkezinde seçme ve seçilme hakkı bulunan eşitlik mücadelesinin yanı sıra, işçi ve emekçi kadınların tarih boyunca yaşadıkları coğrafyalarda gerçekleşen siyasal-toplumsal kalkışmaların her evresinde yerlerini aldıklarıdır. Mücadele sahnesine adım attıkları günden bugüne işçi ve emekçi kadınlar, yalnızca yaşamın değil kavganın da yarısı olduklarını göstermişlerdir. Yeri geldiğinde kızıl bayrağı kuşanarak yeni bir dünyayı kurma mücadelesine omuz vermişler, yeri geldiğinde faşizmin zulmüne karşı direniş bayrağını yükseltmişlerdir.

Burada kısaca belli başlı toplumsal kalkışma süreçlerinde işçi ve emekçi kadınların yerine işaret edecek, deneyimleri ayrıntılı olarak önümüzdeki sayılar-

Mücadeleye adım attıkları günden bugüne işçi ve emekçi kadınlar, yalnızca yaşamın değil kavganın da yarısı olduklarını göstermişlerdir.

da ele alacağız.

* Fransa'da 1871 tarihi, işçi sınıfının 72 günlük siyasal iktidarı fethedişine tanıklık etti. Paris Komünü'nde işçi kadınlar erkek işçi kardeşleri ile birlikte göğüs göğüse savaştılar. İşçi kadınlar, Komün barikatlarında göstermiş oldukları kahramanlıkların yanı sıra, savaş günlerinde örgütlenerek kadınlardan oluşan bir milis kurdular. Kadınlar Birliği'nde örgütlü Paris'in işçi kadınları barikatlarda dövüştüler, yaralıların tedavilerini üstlendiler, cephe gerisinde görevler aldılar. 18 Mayıs'ta "Emekçi Kadınlar Federasyonu"nu kuracak dileğe seçimlerine katılım çağrısı yapıldı. Bu örgütlenmelerin her bir aşamasında kadın öncüler sorumluluklar aldılar ve erkek Komünarlar ile birlikte Paris Komünü'nü savundular.

* İspanya'da iç savaş yıllarında faşizme karşı direnişte de kadınlar mücadelesinin ön saflarındaydılar. "Mujeres De Madris" müfrezesi kadınlardan oluşuyordu. Ayrıca Mujeres Libres (Özgür Kadınlar), anarşistler içinde özerk bir gruplaşmadan doğmuştu. En önemli talepleri, kadınların üretime eşit haklara

sahip olarak katılmasıydı.

* Nazi Almanyası'nda gettolarda direnişi ören Yahudi komünist grupların silah sağlama, bağlantı kurma gibi görevlerin yanı sıra çatışmalarda da kadınlar yine en ön saflardaydılar.

Çarlık Rusya'sında, Çin'de, Küba'da, Vietnam'da kadınların özgürlük ve sosyalizm savaşının ön cephelerinde yerlerini aldıkları bilinmektedir. Elbette bu örnekler çoğaltılabilir, ancak bu sınırlı örnekler dahi kadınların toplumsal dönüşüm süreçlerindeki yerlerine ışık tutmaktadır.

Bir sonraki yazımızda Britanya topraklarına gidecek, 1800'lü yılların işçi sınıfına, kadın işçilerine ve bir örgütlenme deneyimi olan Kibritçi kızlar grevine değineceğiz.

(Devam edecek...)

Kaynakça:

* **Toplumsal Mücadeleler ve Sosyalizm Ansiklopedisi / Paris Komünü ve İspanya iç savaşı**
* **Silahlı Direnişte Kadınlar / Ingrid Strobl**
* **Tarihte kadın hareketleri 3: Komün barikatlarında kadınlar/ Kızıl Bayrak, 26.02.2013**

Türkiye’de kadın işgücü ve gelişimi / 2

Osmanlı’nın son yıllarından Cumhuriyet’in ilk yıllarına...

Türkiye’de işçi sınıfı içerisinde kadın emeğini incelediğimizde, Osmanlı’nın son dönemi ile birlikte ele almak gerekiyor.

Osmanlı döneminde kadınlar evde ve tarım alanında çalışıyorlardı. Halı ve dokumacılık ise kadın işgücünün en çok kullanıldığı alanlardı. “Pek çok bölgede her evde veya hemen hemen her evde bir tezgâh bulunuyordu” diyen Osmanlı İktisat Tarihçisi Quataert, “Kadın emeği, 19. yüzyıl Osmanlı imalatçılığının ayrılmaz bir parçasıydı. Olağanüstü veya alışılmadık bir durum değil, tersine merkezî bir yer tutan, her zaman rastlanan ve günlük bir olguydu” saptamasını yapmaktadır.

19. yüzyıl sonları 20. yüzyıl başlarında kadınlar çalışma yaşamında önemli bir yer tutuyorlardı 19. yüzyıl sonlarından itibaren kadınlar önce atölyelerde sonra da fabrikalarda çalışmaya başlamışlardı. Kadınların ücretli işçi olarak çalışma yaşamına ilk girdikleri alanlar evde uzun yıllardır yaptıkları halı ve dokumacılık oldu. 1930’lu yıllara kadar ağırlıklı olarak çalıştıkları sektörler dokumacılık ve gıdadır. Ücretli çalışan kadınların % 95’i bu iki alanda istihdam edilmiştir. Daha sonraki dönemde tütün, ayakkabı, şemsiye vb. alanlarda da

19. yüzyıl sonları 20. yüzyıl başlarında kadınlar çalışma yaşamında önemli bir yer tutuyorlardı 19. yüzyıl sonlarından itibaren kadınlar önce atölyelerde sonra da fabrikalarda çalışmaya başlamışlardı.

varlık göstermişlerdir. Kadın ve çocuklar tarımda belirleyici işgücü oldukları halde hep kayıt dışı kalmışlardır.

1930’lu yıllarla birlikte İktisadi Devlet Teşekkülleri’nin artmasıyla kadın işgücü oranı da artış göstermiştir. Bu kuruluşlar eğitim yoluyla kadın işçilerin niteliğini yükseltmişlerdir.

Osmanlı döneminde sanayinin ilk geliştiği bölgeler Selanik ve Makedonya hattıdır. İstanbul ve İzmir de sanayi açısından gelişen iki bölgedir. Sanayide 19. yüzyılın ilk yarısında kadın işgücü kayıtlı görünmektedir. Selanik ve Makedonya bölgelerinde Müslüman olmayan kadınların çalıştığı görülüyor. 1860’lardan sonra Müslüman kadınlar da çalışma yaşamına yöneliyor. İlk çalışma bölgesi Bursa ipek fabrikalarıdır.

I. DÜNYA SAVAŞI DÖNEMİ VE SONRASINDA KADIN İŞGÜCÜ

Balkan Savaşı ve emperyalist savaş döneminde erkeklerin savaşa gitmesinden kaynaklı kadın işgücüne ihtiyaç duyulmuştur. Özellikle Birinci Emperyalist

Paylaşım Savaşı dönemiyle birlikte kadınlar çalışma yaşamına kitlesel bir giriş yapmış, birçok sektörde çalışmaya başlamıştır. Gelişmiş sanayi bölgelerindeki önemli fabrikaları kapsayan 1913-1915 Sanayi Sayımında işçilerin üçte birinin kadın olduğu belirlenmiştir.

Savaş sonrasında kadınların çoğunun işine son verilmiştir. 1920 yılında ABD’li bir bilim adamının yaptığı araştırmaya göre, savaşta eşlerini kaybeden kadınlar, sanayinin büyük oranda dışında tutuldukları için, gündelikçilik, çamaşırcılık vb. alanlara yönelmişlerdir.

Savaş döneminin getirdiği işgücü ihtiyacının yanı sıra başka nedenlerle de kadınlar çalışma yaşamına çekilmiştir. 1870 sonrası ve II. Meşrutiyet sonrasında açığa çıkan işçi hareketlerinin kaygı yaratması nedeniyle sendika vb. kuruluşlarda yer almayan kadın işçiler tercih edilmiştir. Erkek işçilerin yarısı ücretlere çalışmaları da bir diğer tercih nedenidir.

1936 yılında çıkartılan İş Kanunu’nda kadın işçileri koruyan haklar yer almaktadır. Fakat denetim yapılmadığı için bu yıllarda uygulanamamış, 1940 yılında çıkartılan Milli Koruma Kanunu’yla da askıya alınmıştır.

KADIN İŞÇİLERİN ÇALIŞMA YAŞAMINDAKİ SORUN ALANLARI

İşçilerin sosyal haklardan yoksun olduğu bu dönemde kadın işçiler açısından çalışma koşulları daha da kötüdür. Kadın

Kadın İşçi Kurultayı’nın çağrısı sürüyor

İşçi-Emekçi Kadın Komisyonları’nın “Emeğin özgürlüğü mücadelesinde biz de varız!” şiarıyla 21 Şubat’ta Petrol-İş Genel Merkezi’nde gerçekleştireceği Kadın İşçi Kurultayı’na çağrı faaliyetleri sürüyor.

Yenişehir ve Sefaköy’de kurultaya çağrı yapan afişler kullanılırken Kadın İşçi Kurultayı gündemli anket çalışmaları da sürüyor. Mahallelerde ve sanayi bölgelerinde yapılan anketle çok sayıda kadın işçiye kurultay çağrısı taşındı.

Kurultay çağrı afişleri Esenyurt merkezin yanı sıra Tabela, Depo, Fırzüköy ve Yeşilkent mahallelerine yapıldı. Afiş çalışmasında tanışılan işçi kadınlarla sohbet edilip kurultay davetiyeleri verildi.

Kadın İşçi Kurultayı’na çağrı yapan “Emeğin özgürlüğü mücadelesinde BİZ DE VARIZ!” şiarlı afişler Kartal Merkez’in çeşitli yerlerine yapılarak kadın işçiler kurultaya çağrıldı. Afiş esnasında birçok kadın işçiyle sohbet edilerek kurultaya çağrı yapan davetiyeler verildi.

İşçiler, özellikle 14 yaşından küçük kız çocukları düşük ücretlere çalıştırılmaktadır. Dönem dönem bazı fabrikalarda kadın işçilere erkek işçilerin yarısından az ücret verilmiştir. Eşitsiz ücret uygulaması sadece özel sektörde değil, İktisadi Devlet Teşekkülleri’nde de yaşanmıştır.

Dönemin en önemli sorunları arasında uzun çalışma saatleri ve çalışma yaşı vardır. Çalışma saati haftalık 48 saati aşıyor, 12 yaşın altında kız çocukları bile çalıştırılıyordu. Çalışan kadın ve kız çocuklarında ciğer hastalıkları ve verem sıkça görülüyordu. Kreş ve yuva sayısının ihtiyacı karşılamadığı bu dönemde emzirme izni konusunda da sıkıntılar yaşanıyordu.

Osmanlı’nın son dönemiyle birlikte başlayan işçi mücadelelerinde sorunları katmerli yaşayan kadın işçiler ve işçi eşleri de yer almışlardır.

Kaynakça:

- * Türkiye’de Erken Cumhuriyet Döneminde Kadın Emeği, Ahmet Makal
- * Türkiye İşçi Sınıfı Tarihi, Yıldırım Koç

İşçi-Emekçi Kadın Komisyonları olarak sınıf içerisinde kadın çalışmamızı güçlendirmeyi ve işçi-emekçi kadınları mücadeleye katmayı her zamankinden daha fazla tartıştığımız bir süreç içerisindeyiz. 21 Şubat'ta gerçekleştireceğimiz Kadın İşçi Kurultayı'nı da bu kapsamda bir araç olarak ele alıyoruz. Kurultay'ın temel gündemlerinden birisi olan işçi kadınları mücadeleye katma ve örgütlenme önündeki engeller ise temel tartışma başlıklarımızdan birisini oluşturuyor. Bu noktada Greif İşgali'nin ikinci yıldönümü vesilesiyle işgal fabrikasında kurulan İşçi Kadın Komisyonu deneyimimizi tekrardan önümüze çekmek faydalı olacaktır. Greif İşgali sırasında kurulan komisyonu türlü vesilelerle değerlendirmeye konu etmiş olduk. Tekrara düşmemeye çalışarak bugünkü ihtiyaçlarımız çerçevesinde bu deneyimi Kadın İşçi Kurultayı'na da taşıyacağız.

İçerisinden geçtiğimiz süreçte kadın işçileri politiklaştırmak ve örgütlü bir güce dönüştürmek hedefi ile çalışmalarımızı sürdürüyoruz. Bu noktada Greif deneyimimizde uyguladığımız yöntemler bizler için birçok örnek sunmaktadır. Ön-

celikle vurgulamak gerekir ki, Greif'teki İşçi Kadın Komisyonu'nun işgal eylemi başladıktan sonra oluşturulmuş olması, örgütlenme sürecinde yaşanan bir boşluğa işaret ediyormuş gibi gözükmemektedir. Ancak bu noktada her fabrikanın kendine özgü imkan ve koşullarının olduğunu unutmamak gerekmektedir.

İşgal sürecinde öncü konumda olan kadrolu kadın işçilerin bir kısmı örgütlenme sürecine de aktif olarak katılmış, fiili-meşru mücadele hattı yürütülmesi gerektiği bakışını kavramışlardı. İşgalin başlaması ile birlikte ise taşeronda çalışan kadın işçilere de ulaşma imkanı yakalanmıştır. Taşeronda olan kadın işçilerin işgal eylemine katılmasının ardından komisyon oluşturmak somut bir ihtiyaç olarak belirginleşmiştir. Kuşkusuz komisyonun işgal yaşandığı süreçte oluşturulması, moral, motivasyon ve politik açıdan elverişli bir ortam oluşturmuştur.

Bu tabloda sınıf devrimcileri olarak, direnişin kaderini belirlemede oynayacakları önemli rolün bilinci ile kadın işçilerin sınıf bilincini ve politikleşmelerini güçlendirecek müdahalelerde bulunmayı öncelikli hedef olarak belirledik. Yap-

Greif deneyiminden öğrenelim!

Sorunu düzen sorunu olarak ortaya koymamız, başta işgal olmak üzere düzen sınırlarını aşan bakışı açısının ve eylem biçimlerinin meşrulaşmasını sağladı.

tığımız her müdahaleyi bu bakış açısı ile planladık. Bu sebeple daha ilk toplantımızda direnişin talepleri, eylem-etkinlik tartışmaları veya kadın işçilerin işyerlerinde yaşadıkları özgün sorunlar gibi tartışmalar yerine kadın sorununun kökenini tartıştık. Kadın sorununun sınıflı toplumlara özgün bir sorun olduğunu, bu düzen yok olmadıkça da emek sömürsünün ve kadın sorununun devam edeceğini anlattık. Sorunu düzen sorunu olarak ortaya koymamız başta işgal olmak üzere düzen sınırlarını (grev için yasal sürecin beklenmesi, devlet açısından eylem biçiminin yasadışı olması gibi) aşan bakış açısının ve eylem biçimlerinin meşrulaşmasını sağladı. Bir yandan da kadın işçilerin kendi güçlerini fark etmelerini, mücadele etmekten başka bir yollarının olmadığını kavramalarını kolaylaştırdı. Bu bakış açısının en somut örneği kadın işçilerin kendi önerileriyle şekillendirdikleri, tamamen gizli olarak örgütlenen köprü kesme eyleminde yaşandı.

"Kadın istihdam paketi" gibi güncel saldırı politikalarını ve geçmiş direniş deneyimlerini temel tartışma başlıkları

olarak belirledik. "Kadın istihdam paketi"ni tartışırken kadın işçilere yönelik saldırıların toplamında işçi sınıfına yönelik saldırıların bir parçası olduğunu vurguladık. Kapitalist sistemin kendisini var etmek için bu tarz saldırı politikalarına başvurduğunu anlattık. İşçilerin içerisinde AKP'li veya gerici işçiler olmasına rağmen sözümüzü tüm açıklığı ile söylemekten asla geri durmadık. Kısacası "kadın istihdam paketi"ni tartışırken sorunu kendi dar sınırlarına hapsedmedik, bütünlü bağını kurduk. "Direniş deneyimleri"ni tartışırken sadece aktarım yapmadık. Bu deneyimleri tartışırken fiili-meşru mücadelenin önemini ve kazanmanın tek yolu olduğunu anlattık, sendika bürokrasisini teşhir etmenin birer aracına dönüştürdük. Kuşkusuz bu anlattıklarımızın karşılık bulmasında işgal öncesinde yaşanan güçlü örgütlenme süreci ve "işgal" gibi bir eyleme katılma cüretini göstermiş kadın işçilerden oluşan bir bileşenin olması en etkili rolü oynamıştır.

Şimdi önümüzde sık sık tekrarladığımız gibi bu önemli deneyimimizden öğrenerek onu aşan yeni deneyimleri yaratma görevi durmaktadır.

Mücadele tarihinden:

Aymasan Direnişi

Aymasan ayakkabı fabrikası, yevmiyecilerle birlikte sayıları zaman zaman 700'ü bulan işçi sayısı ile iç ve dış piyasada önemli bir pazara sahip bir ayakkabı fabrikasıydı. Çalışma koşulları oldukça ağırdı. Üretim alanında sürekli "Belirlenen üretim sayısının iki katı ürün çıkmazsa yevmiyeler kesilecek" anonları yapılıyordu. Üretim hedefini tutturamayan işçiler öğle tatili yapamıyor, hatta lavabo izinleri de sınırlanıyordu. Kadınlara erkeklerden daha düşük ücret ödeniyordu. Kadınlara fabrika içerisinde hem usta ve müdürler hem de çalışma arkadaşları tarafından sözlü taciz, hakaret ve baskı uygulanıyordu.

İşçiler kötü çalışma koşullarına karşı Deri-İş'te sendikal örgütlenme çalışmalarına başladılar. Örgütlenme faaliyetlerine kadın işçiler de aktif olarak katıldılar. Ev ev dolaşarak hem kadın işçileri hem

de erkek işçilerin eşlerini ikna ettiler. Sendikal faaliyet birkaç kez patron tarafından fark edilince işten atma vb. saldırılarla engellenmeye çalışıldı. 1997'de alınan sendikal yetki 1999'da düşürüldü. Ancak işçiler bu yıldırma politikaları karşısında kararlılıklarını korudular. Tekrardan sendikal yetkiyi aldılar.

Patron sendikanın tekrar gelmesinden sonra ekonomik krizi bahane ederek, işçi çıkartmaya başladı. Bazı işçileri işten çıkarıp tekrar asgari ücret ile işe aldı. Fabrikada kadroyu yarıya indirdi, esnek çalışma ve sömürü koşullarını arttırmaya başladı. Son olarak 2001 yılında maaş ödemeleri de durmaya başladı. 31 Mayıs'ta ise işçilerin hiçbir hakkını vermeden bir gecede fabrika kapandı.

246 işçi fabrikanın tekrar açılması talebiyle çadır kurarak direnişe başladı. Direnişin ilk gününden itibaren kadınlar

da direnişteki yerlerini aldılar. Direniş sürecinde dört komite kuruldu: Direnişin işleriyle ilgilenecek komite, direnişin dışarıyla bağını kuracak komite, mali komite ve mahalle komitesi. Ayrıca direnişin 50'li günlerinde kadın komitesi kuruldu.

Direniş mahalleli tarafından büyük ilgi gördü ve sahiplenildi. Direnişçi işçiler 8 Mart, 1 Mayıs, 15-16 Haziran etkinlikleri ve direnişin 116. gününde dayanışma gecesi düzenlediler. G-8 protestosuna katıldılar. Yalı baskını ve büyük kulüp baskını yaptılar. Bildiri dağıtımı ve yalı baskını sırasında gözaltına alındılar.

Kadın işçiler direniş boyunca çadıra büyük bir disiplinle gelip gittiler. Bütün eylem ve etkinliklerde hep ön saflarda oldular, polis saldırısına direndiler, gö-

zaltına alındılar. Eylem ve etkinliklerde kadınların kararlılığı itekleyici bir güç olarak erkekleri de harekete geçirdi. Başta erkek işçilerin karşı gelmesine rağmen kadınlar direniş çadırında gece nöbetlerine de kaldılar. Özellikle direniş boyunca erkek işçilerin kadın işçilere bakışında değişimler yaşandı ve kadın-erkek işçiler arasındaki ilişkilerinde bilinç düzeyi yükseldi.

Direnişteki işçilerin yarısı kadındı ve kadınların direnişe katılım oranı % 90 olarak devam etti. Direniş 170. gününde kısmi kazanımla sona erdi. İşçiler direnişin başında fabrikanın tekrar açılmasını talep ediyorlardı, ancak hakların ödenmesi konusunda yapılan protokolle direnişlerini bitirdiler.

Yasalar kadını koruyabilir mi? Devlet nezdinde kadınlara yönelik mevkiler “çok” verilse de, kadın sorunu çözülür mü? Biz bu sömürücü sistemde yaşadığımız müddetçe kadın haklarından faydalanabilir miyiz? Sorular çoğaltılabilir. Kanunları kadın lehine yapan ülkeler dünya üzerinde mevcut olabilir. Ama bu yeterli mi? Şimdi, kadınlar üzerinde ve kadınların konumu ile ilgili yapılan araştırmalarda, Güney Afrika’da hükümetin % 45’ini kadınların oluşturduğu bilgisi veriliyor. Afrika Ulusal Kongresi’nin, hükümette olduğu 1994 yılından bu yana meclisteki kadın oranının %30’un altına düşmediği söylenir. Aynı şekilde dünyanın en demokratik anayasasına sahip

Güney Afrika’da cinsiyetçilik ile mücadele için dünyada eşi benzeri görülmeyen bir hukuksal çerçeve mevcut olduğu da kayıtlara geçmiştir. Güney Afrika, hem yasaları hem de kurumları ile cinsiyetçiliğe karşı adımlar atmıştır. % 30’dan % 50’ye yükseltilecek kadın kotası, 8 Mart’ın yanında, 9 Ağustos 1956 yılında 20 bin kadının hükümetin ırkçı uygulamalarına karşı yaptığı yürüyüşün yıl dönümünde kutlanan “Ulusal Kadınlar Günü”nde çeşitli etkinlikler düzenleniyor. Dünyada eşine pek rastlanılmayan örnekler teşkil ediyor. Bu verilere bakıldığında Güney Afrika’da kadın sorununun çözüme kavuşturulabileceği söylenebilir. Ama yine yapılan araştırmalar göstermiştir ki, bu durum

Yasalar kadını koruyabilir mi?

Sistem değişmediği sürece yasalar hiçbir anlam taşımamaktadır. Tecavüz ve şiddetin kökeni olan kapitalizmin kökünü kurutmadığımız müddetçe sorunlar devam eder.

tamamen yanıltıcıdır. Yine verilere göre, Güney Afrika, dünyada en yüksek tecavüz oranına sahip ülke konumundadır. Güney Afrika’da her gün 147 kadın tecavüze uğramaktadır. Bütün tecavüz vakalarının sadece % 2,8’i kayıtlara geçiyor. Erkekler eşlerini dövüyor, dayaktan öldürebiliyorlar. Erken yaşta evlilikler, kız çocuklarının satılması ve kadın sünneti de yaygın kara Afrika’da. BM istatistiklerine göre dünyadaki 130 milyon sünnetli kadın ve kız çocuğuna her yıl 2 milyon yeni vaka ekleniyor. Kadına yönelik şiddet, bütün yasal önlemlere rağmen durdurulamıyor. Yasalar geniş haklar tanıdığı halde kadın sorunu çözülüyor. Yani yasal olarak kadını ön plana almış gözükürken bir

devlet peki neden tecavüzü, şiddeti ve kadına yönelik diğer saldırıları önleyemiyor? Bunun nedeni dünyanın neresinde olursak olalım aynı egemen sistem olan kapitalizmde yaşıyor oluşumuzdur. Çünkü sistem değişmediği sürece yasalar hiçbir anlam taşımamaktadır. Tecavüz ve şiddetin kökeni olan kapitalizmin kökünü kurutmadığımız müddetçe sorunlar devam eder. Kapitalizmi yok edip sosyalizmi kurmadığımız sürece ne kadar iyi yasalar çıksa da, devlet yönetiminde kadına çok yer verilse de, kadın sorunu çözülmez, çözülemez. Kadının kurtuluşu, kapitalizmde kadını sözde koruyan yasalarla değil ancak sosyalist devrimle olur.

Z. CAN

Tecavüze uğraması kadının suçu mu?

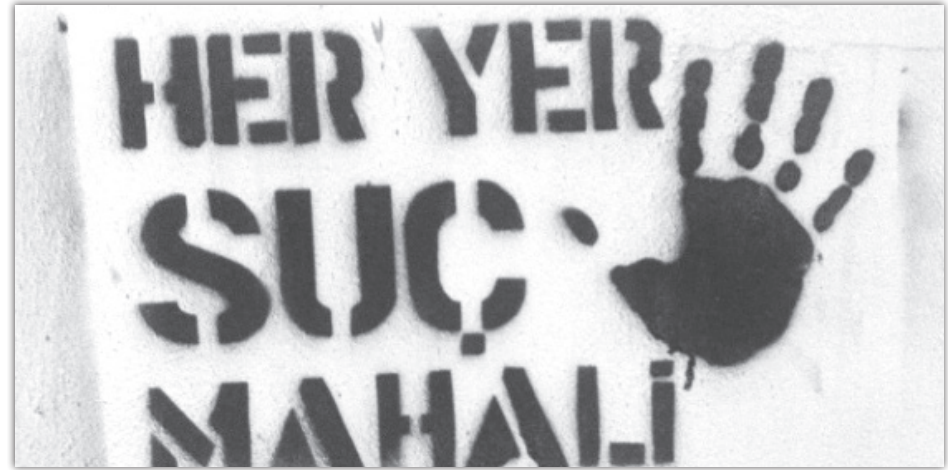
İşyerine geldiğimde, geçtiğimiz günlerde Bağdat Caddesi’nde tecavüze uğrayan kadın hakkında söylenen iğrenç yorumları duydum.

Bilişim sektöründe çalışıyorum. Kadınlar ve erkekler olarak aynı alan içerisinde çalışıyoruz. Sadece teknik servisin tamamı erkek işçilerden oluşuyor. İşyerine geldiğimde, geçtiğimiz günlerde Bağdat Caddesi’nde tecavüze uğrayan kadın hakkında söylenen iğrenç yorumları duydum. “Kadının geç saatte dışarıda ne işi var”, ya da “nereden geliyor, demek ki tecavüzü hak etmiş” gibi söylemler ve ardından, “adam altı dakikada tecavüz etmiş ne kadar hızlıymış” şeklinde kahkahayla devam eden muhabbete şahit oldum. Sohbeta katıldım ve tartışma ortamı oluşturdum. Sizinle gece yolda karşılaşsak bana tecavüz mü edeceksiniz dedim. Tecavüzün doğru olmadığını, adaletin yerini bulacağını söylemeye başladılar. Tecavüzü yapan erkeğe hakaretler ve kadın bedeni üzerinden edilen küfürleşmeler başladı. Sistemin dilinden

konuştuklarını fark etmediler bile. Kadına yönelik saldırıyı anlatırken bile kadına yönelik başka bir saldırıya başvurdular.

Şirket içindeki kadınların düşüncelerini almak için onlarla konuştum. Ve neredeyse tamamı kadında suç bulacak sorular yöneltmeye çalıştı. “Ben o kadının yerinde olsaydım kendimi öldürürdüm yine de tecavüze izin vermezdim” diyenler oldu. Bunun saçma olduğunu anlattım. Kadının erkeklerle eşit haklara sahip olduğunu anlattım. Hiçbiri bu eşitliğe inanmadı. Dinimizde yeri yok diyerek eşitliği reddettiler.

AKP hükümetinin kadına yönelik ezme ve sömürme politikalarından etkilenen, “Gece yarısı kadının dışarıda ne işi var?” şeklinde sorularla kadının tecavüzü hak etmiş olacağını savunan gerici zihniyetler, çalışma alanlarımızda kadını ve erkeği taraflaştırıyor.

Bu aslında hiçbir vicdanın kabul edemeyeceği bir saldırı şekli olmasına rağmen, erkeği kadından üstün gören ataerkil sistem, meseleyi sadece tecavüze uğrayan kadın ve tecavüzcüsü arasında geçen bir dava olarak gösteriyor. Kadın sorununu toplumsal sorunlardan ayrı tutuyor.

Burjuva kadın hareketleri ise, kadınlara yönelik saldırılar üzerine çeşitli eylemler yapsa da meseleyi çözebilecek ideolojik temelleri olmadığından farkındalık yaratmanın ötesine geçemiyorlar. Bu sebeple kadının kurtuluşuna giden yolu emekçi kadınlar ve emekçi erkekler birlikte mücadele ederek gösterecektir.

Burada bizlere düşen görev, kadını bu tutsaklıktan kurtarmaktır. Kadına bu sömürü koşullarını fark ettirerek bileklerine vurulmuş zincirleri kırmak gerekiyor. Birçok kadın kendine biçilmiş geleneksel

rollerin sebebini bilmeden ve şüphesiz bu zulmü sorgulamadan yaşamına devam ediyor. Devletin içi boş aldatıcı politikalarından etkilenip, ataerkil sistemin değer yargılarıyla donatılmış çocuklar yetiştiriyor.

Bu gidişe bir dur demenin en iyi yolu, kadının üretken gücünü fark etmesini sağlayıp emeğinin toplumsallaşması yönünde ona destek olmaktır. Kadın bu gücü kendinde bulduğunda geleneksel rollerini ve üzerindeki baskıyı reddedecek ve çalışma alanlarındaki mücadeleyi en ön saflarda sürdürecektir.

Bulduğum her ortamda kadın erkek eşitliğini sonuna kadar savunup, işçi arkadaşlarıma kurtuluşa giden yolun sosyalizmde olduğunu anlatmaya devam edeceğim. Bu mücadeleye olan inancım sonsuzdur.

KÜÇÜKÇEKMECE'DEN BİR EKK'LI

Torba yasa işçi ve emekçilere esnek çalışmayı dayatıyor!

Burjuvazi ve onun adına ülkeyi yönetenler sadece sermaye sınıfının çıkarlarını ve sermaye düzeninin bekasını düşünürler. Bu torba yasa da tam da bu yalın gerçeğe hizmet ediyor.

Yeni bir torba yasayla, uzun süredir hükümetin gündeminde olan "Ailenin ve Dinamik Nüfus Yapısının Korunması Programı" 29 Ocak günü Meclis Genel Kurulu'nda kabul edildi. Daha önce basınımızda da gündeme gelen programa göre, doğum yapan memur ve işçi kadınlara sözde yeni haklar getiriliyor. Kadınlar doğum sonrasında, ücretlerinde ve sosyal haklarında hiçbir kesinti ile karşı karşıya kalmadan yarı zamanlı çalışması hakkı "kazanıyor." Böylece kadınlar hem işlerini kaybetmemiş oluyor, hem de çocuklarının bakımı ile doğrudan ilgilenme şansına sahip oluyor!

Ancak ifade edilenlerin ardındaki gerçekler ise bambaşka. Burjuvazi ve onun adına ülkeyi yönetenler sadece sermaye sınıfının çıkarlarını ve sermaye düzeninin bekasını düşünürler. Bu torba yasa da tam da bu yalın gerçeğe hizmet ediyor.

Yasada, ucuz işgücü ihtiyacı çerçevesinde genç nüfusun artırılmasına dönük bir politika hayata geçirilmeye çalışıyor. Ancak burjuvazi bu yasa ile daha kapsamlı bir planı hayata geçirmeyi amaçlıyor; "esnek çalışma." Sermaye sınıfı uzun dönemdir işgücü piyasalarında esnek çalışmayı uyguluyor ve bunu tüm yönleriyle

le yasal zemine kavuşturmaya çalışıyor. Bu yasa kapsamında ise, "kadın işçilere doğum sonrasında ücretli izin hakkı" örtüsü altında kısmi çalışma/evden çalışma/ part-time çalışma biçimlerini meşrulaştırmakla birlikte, istihdam büroları adı altında kiralık işçiliği tümüyle yasal biçime kavuşturmak istiyor.

Burjuvazi ve onun sözcüleri, tüm bu planları bir yandan ikiye bölme yaparken, öbür yandan faturayı yine işçi ve emekçilere çıkarmayı amaçlıyor. Öyle ki, yasa tasarısına göre, kadın memur ve işçilere doğumun ardından analık izninin sonrasında, "birinci doğumda iki ay, ikinci doğumda dört ay, sonraki doğumlarda ise altı ay süreyle günlük çalışma süresinin yarısı kadar" ücretli izin hakkı getirildiği, hiç bir hak kaybının olmayacağı ve çalışmadığı sürelerin ücretinin devlet tarafından karşılanacağı söyleniyor.

Hak kaybının olmayacağı ise tümüyle yalan! Zira, özel sektörde kadın işçilerin patronlar tarafından yarım gün çalıştırılmayacağı, bunun işsizliğe yol açacağı, daha önce kimi sermaye temsilcileri tarafından açıkça söylenen bir gerçektir. İkincisi kadın memurlar için de hak kaybı olmayacağı söylenmesine rağmen yasa

tasarısında, "derece yükselmesi ve kademe ilerlemesinde" çalışma sürelerinin dikkate alınacağı ifade ediliyor. Bu da kadının kamu emekçilerinin açıkça hak kaybı yaşayacaklarının itirafı anlamına geliyor. Ayrıca, yarı zamanlı çalışıldığında, ücretin devlet tarafından karşılanacak olması da yalan!... Zira, bu farkın da işsizlik Sigortası Fonu'ndan, yani yine işçinin cebinden karşılanacağı açıkça söyleniyor. Bu durumda ne sermayenin cebine dokunuluyor, ne de devletin kasasına... Faturayı yine işçi sınıfına ödetmeyi hedefliyorlar.

Bugün gelinen aşamada bu yasaya başta kadın işçiler olmak üzere tüm işçi sınıfının ve kamu emekçilerinin karşı çıkması gerekiyor.

*Esnek çalışma tüm biçimleriyle reddedilmelidir. Güvencesiz çalışmayı temel çalışma biçimi haline getirmek anlamına gelen istihdam büroları adı altındaki kiralık işçi büroları kapatılmalıdır.

*Kadın istihdamını arttırmanın yolu, esnek çalışma biçimleriyle kadınların aynı zamanda analıktan kaynaklı yükümlülükleri üstlenmeleri değildir. Bunun yolu, toplumsal kurumlaşmalar yoluyla ev ve çocuk bakımı yükünün kadının üzerinden alınması, tüm işyerlerinde ve yaşam alanlarında ücretsiz, nitelikli kreş ve bakımevlerinin açılmasıdır.

*İşsizlik fonunun yağmalanmasına karşı çıkılmalı, işçinin emeği ve alınteri ile oluşturulan fon, işlevine uygun olarak kullanılmalıdır.

Ege'de takip ve fişleme artıyor

Ege Üniversitesi'nde baskılar artmaya, rektörlük fişlemeyi her alana yaymaya devam ediyor. Cezaevi turnikeleri, ÖGB'ler, kameralar, soruşturmalar ve yasakların üzerine şimdi de EGEBKABLOSUZ ile bütün üniversite biletlenlerine TC Kimlik No'su üzerinden takip ve fişleme dayatılıyor.

Bilgi İşlem Daire Başkanlığı'ndan yapılan açıklama ile bunun bir zorunluluk oluğu öne sürülürken, üniversitede herkesin takip edileceği ve kayıtların bir yıl boyunca saklanacağı duyuruldu.

Ege Üniversitesi Bilgi İşlem Daire Başkanlığı'ndan yapılan açıklamada şu ifadeler yer verdi:

"(...)

04.05.2007 Tarih ve 5651 sayılı 'İnternet Ortamında Yapılan Yayınların Düzenlenmesi ve Bu Yayınlar Yoluyla İşlenen Suçlarla Mücadele Edilmesi Hakkında Kanun' gereğince, **internet kullanımı ile ilgili bilgilerin kurum içerisinde 1 yıl boyunca kayıt altında tutulması yasal bir zorunluluktur.**

Ege Üniversitesi içerisinde kullanılmakta olan ve tüm kablosuz cihazlardan erişilebilen EGEBKABLOSUZ yayını, şu anki mevcut yapısı ile herhangi bir kayıt tutulmasına imkan vermemekte ve 5651 sayılı kanun kapsamında üniversitemize yasal olarak engel teşkil ettiğinden 27.01.2016 tarihi itibarıyla kullanım politikası değiştirilecektir.

Yeni geçilecek kullanım politikası gereğince, **bağlantı sırasında kullanıcı T.C. Kimlik Numarası ve Ad, Soyad bilgileri alınacak, NVİ üzerinden yapılacak kontrol sonucuna göre kullanıcıya erişim hakkı tanınacaktır.** Yapılan erişim bilgisi, 5651 sayılı kanun gereğince kayıt altına alınacak ve herhangi bir hukuki ve/veya yasal zorunluluk durumunda kullanıcı bilgilerine ulaşılması sağlanacaktır.

27.01.2016 tarihi itibarıyla EGEBKABLOSUZ yayını üzerinden İnternet bağlantısı kuracak olan kullanıcılar, yapılacak değişiklik konusunda bu şartları kabul etmiş sayılırlar."

Ankara DLB diyor ki;

“Yeni mücadele döneminde liseleri fethedelim!”

Yeni bir eğitim-öğretim döneminin, dolayısıyla da bir mücadele döneminin arifesinde bulunuyoruz. Sermaye devletin eğitim alanındaki saldırıları tüm hızıyla sürüyor. Liseli gençliğin gündemini iki temel eksen üzerinden okuyabiliriz; sınavlar özelinde elemeci eğitim sistemi ve meslek liselilerin ellerinden alınan ek puanları. Eğitim sistemi her sene olduğu gibi, bu sene de canlar almaya devam ediyor. Yaşamdan koparılmış, insan ilişkileri kısıtlanmış ve tamamen sınavlara odaklandırılmış insanlarla karşı karşıyayız. Bu insanların üniversite sınavına bu kadar değer vermelerinin belli bir gerekçesi var elbette. Onlar sınavları ve sınavlar sonucunda kazanacakları üniversiteyi sınıf atlamanın bir aracı olarak görüyorlar. Bunu, sayısı milyonları aşan diplomalı işsizler ordusunu görmezden gelerek söylüyorlar.

Öte yandan meslek liselerinde ek puanların kalkmasına yönelik öfke halen

tazedir. Ek puanlar, meslek lisesi öğrencileri için bir ayrıcalık değil, aksine haklıdır. Meslek lisesi öğrencileri, okullarında eğitim namına bir şey almadıkları için ek puan onlar için bir haklıdır. Dolayısıyla meslek liseli çalışmamızda bu alana vurmak gerekmektedir. Ancak ek puanlar meslek liselileri bu düzene bağlayan bir olgudur. Meslek liselilerin yüksek öğrenimde alacakları eğitim, yalnızca onların sermayedarlar tarafından daha iyi sömürülmelerine imkan tanımak içindir. Burjuvazinin nitelikli ucuz işgücü ihtiyacını karşılamak içindir. Burjuvazinin bu talebi azaldığında, işte gördüğümüz gibi ek puanları kaldırdılar. Vurgu yapmamız gereken nokta ‘gelecek’tir. Ek puanlar olsa da olmasa da meslek liselilerin bu düzende bir geleceği yoktur. Lakin egemenler, bu hakka bile tahammül edemiyorlar.

Yeni dönem çalışmamızı inisiyatifli ve

Yükselen liseli gençlik hareketine öncülük etme görevi önümüzde duruyor yoldaşlar. Hepimiz bu bilinç ve inanç ile hareket etmeliyiz. Her duvar sloganlarımız ile dolmalı, her sokaktan seslerimiz yankılanmalıdır!

dinamik yereller aracılığıyla var etmeliyiz. Çünkü DLB'nin sürekliliğini sağlayacak olan; merkeze sıkışmış olan verimsiz bir çalışma değil, yerellere yayılmış sürekli bir çalışmadır. Her yerel birimimiz yapacakları toplantılarda kendine hedef bir okul belirleyerek, bu okula yönelik sistemli bir çalışma yürütmelidir. Okulların açılışını yazılımlarla karşılamalıyız. Liseli gençliği, yukarıda bahsettiğimiz akademik sorunların yanı sıra, politik gündemler üzerinden de mücadeleye çağırmalıyız. Bu; yazılama, afiş, pankart

gibi seslenme araçlarının yanı sıra dağıtımlar, ev gezmeleri gibi yöntemler ile zenginleştirilebilir. Bizim görevimiz; bir yandan kitle ile bağ kurmak, bir yandan onun hareketine yön vermek, bir yandan kendi saflarımızı sıkılaştırmak, bir yandan da kendimizi geliştirmektir.

Yükselen liseli gençlik hareketine öncülük etme görevi önümüzde duruyor yoldaşlar. Hepimiz bu bilinç ve inanç ile hareket etmeliyiz. Her duvar sloganlarımız ile dolmalı, her sokaktan seslerimiz yankılanmalıdır!

ANKARA DEVRİMCİ LİSELİLER BİRLİĞİ

Mersin Üniversitesi'nde DGB'lilere soruşturma açıldı

Mersin Üniversitesi'nde Devrimci Gençlik Birliği'ne (DGB) yönelik baskılar sürüyor. Geçen dönem Rektörlük, yazılama yapma gerekçesi ile iki DGB'liyi mahkemeye vermişti. Mahkeme süreci halen devam ederken, yazılama yapma gerekçesi ile okul yönetimi DGB'lilere yeniden soruşturma açtı.

Soruşturmalarla ilgili yazılı açıklama yapan Mersin DGB, baskılara karşı dik

durulması gerektiğini belirterek şunları ifade etti:

“Düşünceyi ifade etme özgürlüğünün fiilen yok sayıldığı bu dönemde bu baskıların daha da artacağı şüphesiz. Düzen sıkışmışlığını her türlü yol ve yöntem ile kirli savaşlarla, katliamlarla, tutuklamalarla, soruşturma furyaları ile kapatmaya çalışmaktadır. Düzen yaşadığı krizi atlatmaya çabalarken bizler de

kendi cephemizden büyüteğimiz her mücadele dinamiği ile karşılık vermeliyiz.

Kürdistan'da devam eden katliamlara sessiz kalmamalı, işçi sınıfı içerisindeki huzursuzlukları örgütlü, bilinçli bir güce dönüştürmeli, gençlik üzerindeki baskılara karşı dimdik durmalı ve geleceğimiz için birlik olmalıyız.

Baskılarınız bize sökmedi, sökmeyecek!”

Gebze FSM Anadolu Lisesi'nde namaza ve türbana “ödül”

Türkiye'nin birçok yerinde olduğu gibi Gebze'de de liselerde mescit açılması ve namaza zorlanması gündemde ve bu konuda birçok örnek yaşanıyor. Mescit-namaz meselesinin en çarpıcı örneklerinden biri Fatih Sultan Mehmet Anadolu Lisesi'nde (eski adı Gebze Lisesi) yaşanıyor.

Geçen sene derse beş dakika geç kalmayı sorun eden öğretmenler, namaza teşvik ediyordu. Okulda namaz kılan öğrencilere 3 TL veriliyordu. Bu sene okulda namaza teşvik kurumsallaştırılmış durumda. Namaz kılan öğrenciler ve türban takmaya başlayan kız öğrenciler 3,5 TL'lik kantin fişi ile “ödüllendiriliyor.”

Öğrenciler arasında ayrışma yaratan bu uygulamayla aynı zamanda verilen fiş nedeniyle ihtiyacı olan öğrencilerin namaz kılma zorlamasına boyun eğmek zorunda kaldığı ortaya çıktı.

“Esad’a yer yok”

Suriye’deki emperyalist savaşta sözde görüşmeler yoğun bir şekilde yapılırken savaşın sorumluları kirli amaçlarında ısrarı sürdürüyor.

Suudi Arabistan Dışişleri Bakanı Adil el-Cubeyr, halkları aldatmanın bir aracına dönüşen Cenevre görüşmeleriyle ilgili son gelişmeleri değerlendirerek “Esad’e yeni Suriye’de yer yok” dedi.

S. Arabistan’ın dinci-gerici çetelerin görüşmelere katılma kararını desteklediğini belirterek aralarındaki işbirliğini bir kez daha ortaya seren Amerikancı şef, amaçlarını ise, “Beşşar Esad’in olmadığı yeni bir gelecek için geçici yönetim otoritesinin inşası, seçimlerin yapılması ve yeni anayasa” olarak ifade etti.

ABD emperyalizminin taşeronlarından S. Arabistan, kendi güdümündeki dinci gerici çeteleri bölgedeki halkların üzerine salarken Ortadoğu’nun da ötesinde Afrika’nın birçok bölgesinde dinci-gerici saldırıları finanse ediyor.

Nitekim Cubeyr’in Etiyopya’nın başkenti Addis Ababa’da Afrika Birliği Zirvesi’ne katılması, Suudi Arabistan’ın buradaki amaçlarının göstergesidir. Cubeyr de konuyla ilgili Afrika Birliği ile stratejik ortaklık kurmak istediklerini ve bu bağlamda işbirliğini güçlendirilmeyi, ticaret ve yatırım faaliyetlerini arttırmayı hedeflediklerini belirtti.

3. Cenevre görüşmeleri;

“Üçlü şer eksenini”nin kundakçılığı

ABD emperyalizmi ile suç ortaklarının Suriye’ye karşı başlattıkları savaş, beşinci yılını tamamlamak üzere. Baas yönetimini yıkıp Şam’da dinci-Amerikancı bir rejimi iş başına getirme planı hezimete uğradı. Hezimetini kabullenmeyen (üçlü şer eksenini) Türkiye-Suudi Arabistan-Katar koalisyonu, Suriye’yi yakıp yıkmaya pahasına da olsa sefil hedefine ulaşma çabasını sürdürüyorlar.

ABD’NİN İŞBİRLİKÇİLERİ SAVAŞTA İSRARLILAR

Siyonist İsrail’le birlikte Ortadoğu’da

ABD emperyalizminin dayanağı olan şer eksenini, Suriye’de devam eden yıkıcı savaşın önde gelen sorumlusudur. İŞİD’le birlikte olası bir anlaşma zeminini yıkma refleksiyle hareket eden bu güçler, Cenevre-3 görüşmelerini sabote etme çabasını sürdürüyorlar. Önceki yıllarda toplanan Cenevre-1 ve Cenevre-2 konferanslarını sabote etmeyi başardılar. Şimdi de Cenevre-3 konferansını başlamadan bitirmek istediler.

Şer ekseninin aksi yöndeki girişimlerine rağmen konferansı toplama konusunda ısrarlı davranan Rusya ile ABD, dolaylı görüşmeleri başlattılar. BM Suriye özel temsilcisi Staffan da Mistura tarafından organize edilen toplantılarda, tarafların görüşleri birbirlerine aktarılıyor. Taraflar arasında gidip gelen Mistura, süreçten umutlu olduğunu ilan etse

de, Cenevre-3’ten hiçbir sonuç çıkmadı.

“GÜDÜMLÜ MUHALEFET”İN SEFALETİ

El Suud kralı tarafından Riyad’da toplanan güdümlü muhalefet, üçlü şer ekseninin emirlerini tatbik etmenin ötesine geçemiyor. AKP’den aldıkları emirle PYD’ye terörist muamelesi yapan “Riyad muhalefeti”, kendi içinde de bütünlükten yoksundur. Zira bir kesimi el Suud’a bir kesimi AKP’ye bir kesimi de Katar emirine bağlı. Hal böyleyken ABD işbirlikçileri Riyad muhalefeti için “Suriye halkının tek temsilcisi” diye takdim ediyorlar.

Bu kepezeliği ciddiye alan yok. Zira PYD ile laik-demokratik çizgideki Suriye muhalefeti dışlanması, süreci sabote etmekten başka bir anlam taşımıyor. Buna rağmen görüşmelerin devamını isteyen Rusya-ABD ikilisi “sabırlı olun, ilerleyen zamanda sizleri de sürece dahil edeceğiz” vaadiyle, bu muhalefeti teskin etmeye çalışıyorlar.

ABD’NİN İKİYÜZLÜLÜĞÜ

ABD hem Türkiye’nin isteklerini göz ardı edemiyor (zira incirlik Üssü ve başka konularda sunduğu hizmetlerden vazgeçemez) hem Suriye’de iç dayanak olarak kullanmak için PYD’ye destek veriyor. Bu desteğin Kürt halkının onurlu bir gelecek kurma mücadelesine verilmediği ise aşikar. Böyle olsaydı eğer, Türk devletinin Kürt halkına karşı yürüttüğü kirli savaşta vize verilmezdi. Yani PYD’ye destek,

ABD’nin Suriye politikasına hizmet ettiği sürece ve bu sınırlardadır.

EMPERYALİSTLER ÖZGÜRLÜK DEĞİL KÖLELİK VAAT EDERLER

Unutulmamalıdır ki, emperyalistlerden ezilen halklara hayır gelmez. Onlar sadece çıkarlarına hizmet ettiği sürece ve sınırlarda ezilen bir halka “destek” verirler. Üstelik çoğu zaman bu “destek” o halklara ağır bir fatura olarak da geri döner. Hem İran, Irak Kürtlerinin tarihinde yaşanan trajediler hem bir dönem Hindistan burjuvazisine güvenen Tamil Elam Kurtuluş Kaplanları hareketinin yaşadığı trajedi, bu konuda ilk akla gelen ibretlik olaylardır. İlke ve değer yoksunu emperyalistler için dostlar değil, işbirlikçiler vardır. Ezilen halklar için gerçek özgürlüğe ulaşım onurlu bir gelecek kurmak ise, ancak emperyalistlerle işbirlikçilerine karşı mücadele ile mümkündür.

BAAS İKTİDARINI, RUSYA MEVZİLERİNİ SAVUNUYOR

Emperyalist güçlerle şer ekseninin kuşatmasına rağmen ayakta kalan Baas yönetimi, azımsanmayacak kitlesel dayanakları ve İran, Lübnan Hizbullahı, Rusya gibi etkili güçlerin desteğiyle iktidarını korudu.

Yıkıcı savaşın bitirilmesi Rusya-Suriye-İran-Lübnan Hizbullahı ittifakının lehine olacağı için, bu koalisyon Cenevre-3 görüşmelerinin BM Güvenlik Konseyi kararına uygun şekilde ilerlemesi için çaba sarf ediyor. Ancak bu çabanın verili koşullarda başarıya ulaşması kolay değil. Zira görünürde Rusya ile anlaşmasına rağmen ABD ve işbirlikçileri sürecin barış yönünde ilerlemesini engelleme girişimlerine devam ediyorlar.

İŞİD Şam’da katliam yaptı: 45 ölü, 110 yaralı

İŞİD’in 31 Ocak günü Suriye’nin başkenti Şam’ın Şii bölgesinde bulunan Hazreti Zeyneb Türbesi’nin yakınlarında düzenlediği çifte saldırıda 45 kişi öldü, 110 kişi de yaralandı.

Sana Haber Ajansı kentin güneyindeki Seyyide Zeynep Türbesi’nin yakınlarında patlayıcı yüklü bir otomobilin havaya uçurulduğunu ve eş zamanlı olarak iki intihar bombacısının da üzerindeki bombaları patlattığını yazdı.

Türbe 2015 Şubatı’nda da bombalı saldırının hedefi olmuş, iki intihar bombacısı tarafından gerçekleştirilen saldırıda 4 kişi hayatını kaybetmişti. Yine Şubat ayında türbeye yolcu taşıyan bir otobüs hedef alınmış ve 9 kişi yaşamını yitirmişti. Saldırıyı El Kaide bağlantılı El Nusra Cephesi üstlenmişti

Mülteci krizi...

Kapitalizm insana dair hiçbir sorunu çözemez!

Mülteciler sorunu dünyanın ve en çok da "uygar" Avrupa'nın en önemli gündemlerinden biri olmaya devam ediyor. Mültecilerin çektikleri acılar, yaşadıkları maddi-moral yıkımlar hiçbir Avrupalı kapitalist devletin zerrece umrunda değil. Tümü de büyük bir insanlık dramı olan bu sorunu, kendi sefil çıkarları temelinde fırsata çevirmek çabasında. Sorunu çok yönlü olarak istismar etmekte, bunun ifadesi politikalar üretmektedirler. Mültecilerle ilgili yasaların değiştirilerek daha da gericileştirilmesi, oturum hakkının neredeyse kullanılamaz hale getirilmesi, sınırdışı etmelerin kitlesel boyutlar kazandırılarak kolaylaştırılması, bunlara yasal temel kazandırılması gibi adımlar atılmaktadır.

Mülteciler sorununun öncelikli muhatabı Avrupa, esas olarak da Almanya'dır. Almanya, AB adına bu yönlü politika ve icraatların başını çekmekte, onu Fransa ve İngiltere izlemektedir. Almanya bizzat sorumluluğunu taşıdıkları savaşlardan kaçarak kendilerine sığınan çaresiz mültecileri ülkesine sokmamak için her türlü yol ve yöntem başvurmakta. Sorunu çok yönlü istismarda sınır tanımazken, en ucuza mal etmek konusunda oldukça titiz davranmakta, yapılacak harcamaların AB fonlarından karşılanmasını sağlamaktadır. Kimi ülkeleri mültecilere sığınmacı olarak kabul etmeleri karşılığı para vermek, başvuru- larına bir diğer kirli yöntemdir.

KIRLI PAZARLIKLAR VE ANLAŞMALAR

Avrupa, en çok da Almanya, bir dönem Doğu Bloku'ndan, bir dönem Güney Kürdistan, Afganistan, Sri Lanka, Kuzey Afrika ve Libya'dan mültecilerin akınıyla karşı karşıya kaldı. O dönemde bu akışı engellemek için geçiş yeri olarak gördükleri ülkelerde, somut olarak da Yunanistan ve İtalya'da barındırılmalarını sağlamaya çalıştılar. Bunun için Avrupa fonu oluşturuldu ve havaalanları, adalar ve başka geçiş yerlerinde sıkı denetim yapacak Avrupa polisi görevlendirildi. Duvallar örüldü, denizler adeta bir avlanma sahasına dönüştü.

Şimdi de sıra Suriyeli mültecilerde. Öncelikli geçiş yerleri ise Türkiye'nin Yunanistan ile sınırları. Almanya ve AB bu kez Türkiye ile mesai içine girmiş bulunuyor. Türkiye'de 2 milyon civarında Suriyeli mülteci var. Almanya bunların Türkiye'de barındırılmasını ve sınırlarını kapatarak yenilerinin geçişini engellemesini istiyor. Bu amaçla bizzat Almanya

Başbakanı Merkel ile görüşmeler sonucu yapılan anlaşmalar tümüyle kirli pazarlıklara dayanıyor.

2 milyon Suriyeli mülteciyi barındırması için Türkiye'ye milyon eurolar verilmiştir. Suriye'deki emperyalist ve gerici savaşın mağduru mülteciler, bunun sorumluluğunu taşıyan güçler tarafından adeta bir satış malzemesi olarak görülmektedir. Milyon eurolar karşılığında Türk sermaye devleti, sığınmacıları sıkı biçimde kontrol etmede ifadesini bulan bir bekçilik görevini de üstlenmiş bulunmaktadır.

Türkiye gitgide koyulaşan bir polis rejimidir. AKP gericiliği, bu yoksul ve çaresiz mülteciler üzerinde her vesileyle terör estirmekte, her adımlarını kontrol altında tutmaktadır. Türkiye bu insanlar için bir açık hava hapisanesidir. Türkiye'nin metropollerinde açlık, konutsuzluk ve yoksullukla boğuşmaktadırlar. Aç gözlü tekellerin Almanya'sı Türk sermaye devletine, bu çaresiz insanları ucuz işgücü olarak kullanmasını ve bunun için de yasalarında değişiklikler yapmasını tavsiye etmiştir ve bunun gerekleri yerine getirilmektedir.

KAPİTALİZMİN AHLAKI YOKTUR

Kapitalist büyük devletlerin mülteciler sorunu konusundaki icraatları, kapitalizmin çürümüşlüğü'nün ve ahlaktan yoksunluğunun somut bir kanıtıdır. Özellikle Avrupa'nın kapitalist devletleri, en çok da Almanya'nın temel politikası, bu sorunu fırsata çevirmek ve çok yönlü olarak istismar etmektir. Onlar mültecilerin acıları ve yaşadıkları yıkımla değil, bu potansiyeli nasıl kullanıp nasıl sömürecekleri ile ilgilenmektedirler.

İstismarın bir diğer örneği, sorunu ırkçı-faşist saldırganlığın fırsatına çevirmek olmuştur. Daha önce Neo-Naziler kullanılmıştı, şimdi Pegida çeteleri sokaklara salınmıştır. Neo-Naziler, Pro Köln, Pro

NRW, Pegida ve Holiganlar dört bir koldan mülteciler sorununu tüm kötülüklerin anası olarak sunmakta, demagojik bir propaganda eşliğinde güç toplama çalışmaktadırlar. Kapitalizmin bataklığının ürettiği bu çeteler son dönemlerde göçmenlere açıktan saldırmaktadırlar. Bu da bir devlet politikasıdır. Kapitalist devletlerin kirli siciline eklenen yeni bir fotoğrafıdır.

Burjuvazi öteden beri mültecileri ucuz işgücü olarak en pis ve marjinal işlerde çalıştırdı. Şimdi ise daha iğrenç adımlar atmaktadır. Yeni politika, düşüğün de düşüğü ücretlerle çalıştırılmasıdır. Bu politika yakın dönemde yapılan Davos Zirvesi'nde IMF Başkanı Christine Lagarde tarafından dillendirildi. Lagarde, bu potansiyelin ucuz işgücü olarak kendilerini giderek soluksuz bırakan küresel krizi aşmada olumlu rol oynayabileceğini belirtti. Konuya ilişkin yasal mevzuatları düzenlemek için acele etmek gerektiğinin altını çizdi. Bu, mültecileri toplumun en alt tabakası haline getiren ve köleleştirilen bir statü demektir.

SOSYALİZM İÇİN MÜCADELEYE!

Mülteciler için köle pazarları kurmak, insanları en ucuza, en pis ve marjinal işlerde çalıştırmak üzere istihdam etmek, kapitalizmin geldiği yerdir. Üç kurusu kendi kölelerinden esirger hale gelmiştir. Bu kapitalizmin yaşadığı çürümeyi, bir insanlık dramına dönüşen mülteciler sorununu dahi paraya çevirecek denli her türlü ilke ve ahlaktan yoksun bir sistem olduğunu anlatmaktadır.

Kapitalizm insanlığa ait hiçbir sorunu çözmeye muktedir değildir. Her şeyden önce bu onun doğasına aykırıdır. İnsanı toplumun onurlu ve saygın bireyi haline getirecek yegane sistem sosyalizmdir. O halde her yerde sosyalizm için mücadele!

10 binden fazla göçmen çocuk kayıp

Avrupa Birliği Polis Teşkilatı Euro-pol, son iki yıl içerisinde tek başına seyahat eden ve yetkililerde kaydı bulunmayan 10 binin üzerinde göçmen çocuğun ortadan kaybolduğunu duyurdu.

Europol, kayıp çocukların çoğunun fuhuş çetelerinin eline düştüğüne inanıyor.

Söz konusu rakamlara ilişkin haber İngiliz Observer gazetesinde yayınlanmıştı. Europol'un basın birimi de verileri doğruladı.

Observer'a konuşan Europol Direktörü Brian Donald, sadece 5 bin çocuğun İtalya'da, 1000 çocuğun da İsveç'te kaybolduğunu kaydetti. Donald, Avrupa yanlısı suç çetelerinin göçmenleri hedef aldığı konusunda da uyarıda bulundu.

İsveç göçmenleri sınır dışı etmeye hazırlanıyor

Emperyalist savaş ve yıkımdan kaçarak çeşitli ülkelere sığınan göçmenlere yönelik baskı ve saldırılara her geçen gün bir yenisi ekleniyor. Gittikleri ülkelerde çeşitli zorluklarla karşılaşan göçmenler, her an sınır dışı edilme kaygısıyla yaşıyor.

Bunun son örneği İsveç'te yaşandı. İsveç'in sığınma başvurusu kabul edilmeyen 80 bin kadar kişiyi sınır dışı etmeye hazırlandığı bildiriliyor.

İsveç İçişleri Bakanı Anders Ygeman birkaç yıl içinde bu göçmenleri sınır dışı edeceklerini belirterek, "Şu anda 60 bin kişiden söz ediyoruz. Ama bu sayı 80 bine çıkabilir" dedi.

2015'te İsveç'e 163 bin göçmenin sığınma başvurusu yaptığı belirtildi.

AİHM kararları...

Hayaller ve sınıfsal gerçekler!

Türk sermaye devletinin Kürdistan'da sürdürdüğü yıkım savaşı aylardır sürüyor. Kentler ablukaya alınıyor, ayları bulan sokağa çıkma yasakları uygulanıyor. Evler, içerisindeki insanlarla birlikte bombalanıyor, yerle bir ediliyor. Sömürge savaşlarında insanlığın tanık olduğu vahşet Kürdistan kentlerinde kol geziyor. İnsanların ölümlerini sokaklardan alması, yaralıların hastaneye kaldırılması engelleniyor. Ambulans sürücüleri katlediliyor.

Ordusunu, polisini, özel timlerini bir halkın üzerine süren Türk sermaye devleti istediği sonuca ulaşamıyor. Sergilenen direniş karşısında uğradığı politik yenilginin verdiği çaresizlik onu daha da kudurtuyor. NATO'nun en büyük ordusuna sahip olmakla övünenler, emekçi halkın haklı bir dava için ortaya koyduğu irade karşısında küçülüyor, vahşetlerini barbarlık düzeyine vardırıarak intikam almaya çalışıyorlar.

Sömürgeci devletler haksız gerici savaşlarını, militarist üstünlüğün yanı sıra uluslararası gericiliğin açık ya da gizli desteğini alarak sürdürebilmişlerdir. Türk sermaye devleti de batılı emperyalistlerden aldığı desteği militarist alanda sahip olduğu üstünlükle birleştirerek, Kürt halkına karşı zafer kazanmayı umuyordu. Ancak bunu başaramadı.

KIRLI DESTEĞİN GERİSİNDE YATANLAR

Almanya İçişleri Bakanı Thomas de Maiziere, Uluslararası Af Örgütü'nün "devletler hukukuna aykırı olarak mültecileri sınır dışı eden" Türkiye ile işbirliğine son verilmesi talebine karşılık olarak şunları söyledi: "Türkiye'nin problemleri olduğunu biliyoruz ama Türkiye hakkında hüküm vermek bize düşmez. Terör-

AİHM'in Cizre ve Sur'daki sokağa çıkma yasağına ilişkin ihtiyati tedbir taleplerini reddetmesi, emperyalist politikanın sınıfsal gerçekliğidir.

rizm ile mücadelede ortak çıkarlarımız var. Türkiye kendi ve Avrupa'nın çıkarına adım atar ve biz de yardımcı olursak, çıkarlar adilce dengelenmiş olur ve bunun ayıplanacak yanı yoktur."

Ortadoğu bizzat emperyalist politikalar sonucu kan gölüne dönmüş, bunun yol açtığı yıkımın dalgaları Avrupa'ya ulaşmıştır. Savaşın yol açtığı dalgalar halindeki göç Avrupa'nın gündemine olanca ağırlığıyla çöktü. Mülteci akınının önünü kesmek gerekiyordu. Bunun için Almanya Başbakanı Merkel, son bir-iki yıldır arasına mesafe koyduğu, kökten dinci diye aşağıladığı Erdoğan'la yeniden kirli işbirliği yaparak, savaş göçmenlerini 3 milyar avro karşılığında Erdoğan'ın insafına terk etti. AKP gericiliği ve Erdoğan, paranın yanı sıra Kürt halkına karşı başlatılan kirli savaşa sesiz kalınacağı teminatını da aldı.

AİHM'İN MANEVRA ALANI KALMAMIŞTIR

AİHM'in Cizre ve Sur'daki sokağa çıkma yasağına ilişkin ihtiyati tedbir taleplerini reddetmesi, emperyalist politikanın

sınıfsal gerçekliğine uygundur. Savaş dönemlerinde, reformist hayalleri yerle bir eden savaşın dili konuşur.

AİHM, "Bölgedeki aşikar olan vahim durum dikkate alındığında, mahkeme, vücut bütünlükleri bakımından korumasız durumda olan başvuranların taleplerini halinde gerekli bakıma, yardıma erişebilmelerini sağlamak üzere tüm makul adımların hükümet tarafından atılacağına güvendiğini dile getirmektedir" demektedir. Bu karar, AİHM'in niteliğine ve hukuksal "bağımsızlığına" uygun düşmektedir. Hükümetler arası bir kuruluş olan Avrupa Konseyi'ne bağlı AİHM'in, hükümetlerin temel politikalarından bağımsız bir karar vermesi olanaksızdı, nitekim öyle olmuştur.

Emperyalist birliklerini sağlama almaktan başka bir amaçları olmayan, gerici amaçlarla Kürt halkına karşı imha savaşı açanlara suç ortaklığı yapan, savaş göçmenlerinin denizlere gömülmesine sessiz kalan AB emperyalistlerinin kurumlarından halkların lehine bir sonuç çıkacağı umudunu yaymak, emekçileri boş hayallerle oyalamaktır.

İtalya ve AB arasında pürüzler "giderildi"

AB'nin "mülteci krizi" üzerine Türkiye ile yaptığı anlaşmaya dair itirazları olduğu öne sürülen İtalya Başbakanı Matteo Renzi ile Merkel 29 Ocak'ta bir araya geldi. Merkel, AB'nin Türkiye ile anlaşmasını bir kez daha vurgularken, Renzi ise bu konuda pürüz olmadığını ifade etti.

Görüşme sonrası açıklama yapan Renzi, Merkel ile aynı görüşlere sahip olduğunu belirterek şu ifadeleri kullandı: "Almanya ve Türkiye ile ilgili olarak 3 milyar euronun finansmanı konusunda herhangi bir problemimiz yok. Biz bunu zaten 29 Kasım'da gerçekleştiren zirvede dile getirdik ve Aralık ayındaki zirvede de yeniledik. Biz bu konuda sadece Avrupa Komisyonu'na yönlendirmiş olduğumuz

soruların cevaplarını bekliyoruz. Bizim bu konuda olumsuz bir cevap gelmesi durumunda da katkı sağlamaya devam edeceğimiz noktasında kimsenin şüphesi olmasın."

GÖÇMEN KÖLELİĞİNİ YASALLAŞTIRMA HEDEFİ

Görüşme sonrasındaki toplantıda Alman emperyalizminin baş sözcüsü de bir açıklama yaparken "Türkiye ile yakın görüşme halindeyiz. Her iki tarafın da amacı, yasa dışılığı yasallığa çevirmek olmalı" dedi. Bunun yanı sıra, göçmenlerin Türkiye'deki çalışma şartlarında Türkiye'nin yaptığı son düzenlemeye de

dikkat çeken Merkel, göçmenlere kölelik koşullarını dayatma politikaları için yasal zemin yaratmayı amaçladıklarını ortaya koymuş oldu. Bu açıdan, Ürdün ve Lübnan gibi ülkelerde de yapılması gereken değişiklikler olduğunun altı çizildi.

Merkel ayrıca göçmenleri Avrupa'dan kapı dışarı etme amaçlarını da dile getirirken Avrupa'da yükselen faşist saldırganlığın önünü kendilerinin açtığını bir kez daha gösterdi. Konuya dair Merkel, "Korunma ihtiyacı olmayan ve sadece ekonomik nedenlerle gelen sığınmacılar ülkelerine geri dönmek zorundalar. Ayrıca deniz sınırlarımızı da nasıl doğru bir şekilde korumamız gerektiğini öğrenmeliyiz" dedi.

Kamu emekçileri Arjantin'de eylemde

Arjantin'de kamu emekçilerine yönelik işten atma saldırılarına karşı eylemler sürüyor. Buenos Aires'teki başkanlık sarayı önünde üç günlük çadır kuran emekçiler, 29 Ocak günü yapılan eylemlerle Başkan Mauricio Macri'yi ve kamuya yönelik sermaye devletinin saldırılarını protesto etti.

2016 yılının başlangıcından bu yana 20 binden fazla emekçinin işine son verildiği belirtilirken, devletin saldırıları da devam ediyor. Buna karşı işten çıkarılan emekçiler alanlarda bir araya gelerek sermaye devletine karşı mücadeleyi büyütüyor.

Buenos Aires'te Casa Rosada başkanlık sarayının bulunduğu Plaza de Mayo'da toplanan emekçilere son olarak da işten çıkarılan Casa Rosada emekçileri dahil oldu. İdare ve bakım işlerinde çalışan emekçiler 29 Ocak'ta işe gittiklerinde işten atıldıklarını öğrenirken, aynı gün Merkez Bankası'ndan 50, Savunma Endüstrileri'nden de 140 emekçinin işine son verildi.

Plaza da Mayo Anneleri'nin (Cumartesi Anneleri) de katıldığı belirtilen eylemlerde işten atma saldırılarının yanı sıra Milagro Sala'nın tutuklanması da protesto edildi. Macri yönetimindeki ilk siyasi tutsak olduğu ifade edilen Sala'nın "serbest bırakılması" talebi de eylemde öne çıktı.

Ayrıca, Arjantin devletinin elektriğe zam yapması, basına yönelik yeni saldırıları hayata geçirmesi, eğitime harcanan bütçeyi kısması gibi saldırıları da eylemde tepki gösterilen diğer başlıklar oldu.

"BİZ GNOCCHI DEĞİLİZ"

İşten atılan emekçiler, işçileri aşagılılamak için kullanılan "tembel", "niteliksiz" anlamına gelen "ñoqui" sözcüğüyle kendilerini tanımlayıp igne lemede bulunarak eylemlerini sürdürürken #NoSomosÑoquis hashtag'i ile "Biz gnocchi değiliz" diyor. 'Gnocchi' ya da "ñoqui" aynı zamanda patatesle yapılan bir yemek ve "tembel" olarak aşağılanan işçilerin her ayın 29'unda bu yemeği yiyebilmek için çalıştıkları yönünde bir hikayeye sahip. Emekçiler yaptıkları eylemde bu yönde 'gnocchi' pişirerek dayanışmaya gelenlere ikram ettiler.

Essen'de 'Kürt sorunu' konulu panel

NAV-DEM ve BİR-KAR çalışanlarının "Ortadoğu, emperyalist savaş, Kürt sorunu" başlığıyla birlikte düzenlediği panel, 31 Ocak Pazar günü Essen şehrinde gerçekleştirildi. Devrim şehitleri anısına yapılan saygı duruşuyla başlayan etkinlik NAV-DEM temsilcisinin sunumu ile devam etti.

Temsilci, konuşmasında, Kürt hareketinin Rojava'daki HDP'nin ise 7 Haziran seçimlerindeki başarısına bağlı olarak sömürgeci Türk devletinin Kürt halkına karşı kirli bir savaş başlattığını, günlerdir özellikle özyönetim ilan edilen Kürt kentlerinin en ağır silahlarla yıkıldığını buna karşın başta gençlik olmak üzere Kürt halkının bu saldırılara karşı yiğitçe direndiğini anlattı. Devamında ise sömürgeci devletin topyekûn savaşına Kürt halkının devrimci bir direnişle cevap verdiğini, devrimin bedel istediğini ve Kürt halkının bu bedeli ödemek konusunda tereddüt göstermeden "sosyalist öğeler taşıyan özyönetim" ilanlarını sonuna kadar savunacaklarını belirtti.

Sunumunu yapmak için söz olan BİR-KAR temsilcisi, içinden geçilen tarihsel dönemin bir "bunalımlar, savaşlar ve devrimler" dönemi olduğunu, buna bağlı olarak emperyalistler arasındaki denge-siz gelişmelere bağlı olarak dünyamızın bir kez daha sömürge savaşlarıyla yüz yüze bırakıldığını ve bir dünya savaşına doğru evrilen bu sürecin ana merkezinin ise içerisinde Türkiye ve Kürdistan'ın da

NAV-DEM ve BİR-KAR çalışanlarının "Ortadoğu, emperyalist savaş, Kürt sorunu" başlığıyla birlikte düzenlediği panel, 31 Ocak Pazar günü Essen şehrinde gerçekleştirildi.

olduğu Ortadoğu olduğunu belirtti.

İçinde yaşadığımız bu coğrafyanın işçi sınıfının gelişmişliği ve sahip olduğu devrimci dinamikler üzerinden aynı zamanda bir devrim toprağı olmasının bu ülkenin devrimcilerine her zamankinden daha çok sorumluluklar yüklediğinin altını çizdi. Bu anlamıyla ortaya çıktığı ilk günden beri bütün bir enerjisi, olanaklarıyla sınıf içerisinde faaliyet yürüten ve sorunu bir devrim perspektifi ile ele alan sınıf devrimcilerinin Kürt sorununun gerçek anlamda çözümüne bu eksen üzerinden baktığını belirtti. Tam da bu nedenlerden dolayı halkların gerçek kurtuluşunun devrimcileşmiş bir işçi hareketiyle Kürt yoksulları ve emekçilerine da-

yanan sosyal bir devrimle mümkün olabileceğini ifade etti. Bunun dışındaki her türden çözüm arayışının iğreti olduğunu, çözümün ne "ulusal cumhuriyet" ne de "demokratik cumhuriyet" olduğunu, aksine bir ucu uzak Asya'dan başlayan diğer ucu ise Balkanlar'a kadar uzanan, bütün işçi ve emekçilerin, ezilen halkların eşit ve kardeşçe yaşayacağı "sosyalist cumhuriyetler birliğinde" olduğunu vurguladı. Bugünkü olanaklar üzerinden bakıldığında tek gerçekçi çözümün buradan geçtiğini önemle belirtti. Etkinlik katılımcıların soruları ve konuya ilişkin düşüncelerini ifade ettikleri canlı tartışmalarla sona erdi.

Syriza siyonist İsrail'le kol kola girdi

Syriza hükümeti, son iki ayda ikinci İsrail ziyaretini gerçekleştirdi. 27 Ocak günü, iki ülke arasında sağlanan anlaşmayı imzalamak için yanındaki on bakanıyla beraber Kudüs'e giden Yunanistan Başbakanı Alexis Tsipras, İsrail'le zirve toplantısı yaptı. Görüşmelerin ardından Tsipras ile siyonist şef Benjamin Netanyahu tarafından yapılan ortak basın toplantısında, iki ülke arasında işbirliğinin güçleneceğinin belirtilmesinin yanında 'dostluk' mesajları verildi.

KATİLLE İŞBİRLİĞİ YAPIP 'FİLİSTİN SORUNU'NU ANDI

Tsipras, görüşmenin ardından yaptığı açıklamada, İsraili şirketleri "Yunanistan'daki fırsatları değerlendirmeye" davet etti. Yeni doğalgaz boru hatları, elektrik nakli, su teknolojisi, farmasötik teknoloji, biyoteknoloji ve turizm alanlarında işbirliğinin güçlendirileceğini, tüm bunlar üzerinden iki ülke arasındaki işbirliğinin öne çıkartılacağını dile getirdi.

Tsipras, Filistin halkının celladı ile yaptığı toplantının ardından Filistin sorununu anarak arabulucu rolü oynayabileceklerini belirtti. Filistin sorununda görüşmelerin yeniden başlaması gerektiğini savunan Tsipras, "Yunanistan, Akdeniz bölgesinde katalizör rolü oynamak için aktif ve çok yönlü bir politika ile önemli çabalar göstermektedir" diye konuştu. Tsipras Kıbrıs sorununun da çözülmesi gerektiğini söyledi.

NETANYAHU: YUNANİSTAN GERÇEK BİR DOST

Görüşmeye ilişkin açıklamalarda bulunan siyonist şef Benjamin Netanyahu ise Yunanistan'ı "gerçek bir dost" olarak tanımladı.

İki ülke arasında enerji ve ekonomi alanında yapılan işbirliğinin güçlendirilmesine vurgu yapan Netanyahu, "İsrail ile Yunanistan arasındaki işbirliğinde birkaç yıl gecikme yaşandı. Ancak her iki ülkeye de ivme kazandıracaktır" dedi.

İkinci dünya savaşı sırasındaki Yahudi katliamına atıfta bulunan İsrail Başbakanı "Yunanistan ırkçılık ve antisemitizme karşı olduğunu kanıtlamıştır" ifadelerini kullandı.

Kirli savaş Almanya'da protesto edildi

Cizre'nin Cudi Mahallesi'nde sığındıkları bodrum katının devletin saldırılarında çökmesi üzerine ağır yaralanan, aralarında çocukların da olduğu 23 kişiye dönük devam eden abluka ve katliam hazırlığı 28 Ocak'ta Wuppertal'da gerçekleştirilen mitingle protesto edildi. Mitingde ilk önce çatışmalarda yaşamını yitirenler için saygı duruşu yapıldı. Ardından yapılan basın açıklaması ve konuşmalarda katliam lanetlendi, direniş selamlandı, mücadele çağrısı yapıldı.

29 Ocak günü Bielefeld'de yapılan mitingde ise aralıksız biçimde AKP gericiliği ve devletin başı Erdoğan aleyhine öfkeli sloganlar haykırıldı. Kürdistan'daki kirli savaşa ve katliamlara karşı daha duyarlı olunması ve mücadelenin daha da yükseltilmesi çağrıları yapıldı.

Mitingde ayrıca TKİP-Yurtdışı Örgütü'nün Kürt halkıyla dayanışma çağrısı yapılan bildirisi de okundu.

Aynı gün Düsseldorf'ta da Nav-

Dem'in çağrısı ile eylem gerçekleştirildi.

Burada Kürt kurum temsilcileri, Cizre kuşatması hakkında en son gelişmeleri dile getirerek, bir katliam girişimi ile karşı karşıya olduklarını vurgulayan konuşmalar yaptılar. Konuşmalarda, Türk sermaye devletinin kirli savaşına karşı mücadeleyi yükseltmenin mutlak bir zorunluluk olduğunun altı çizilerek, aralıksız olarak her eylem için hazır olmanın gereğine değinildi. Mitinge yerli halktan insanlar da ilgi gösterdi.

30 Ocak günü Köln'de yapılan eyleme 2 binin üzerinde katılım oldu. Yürüyüş boyunca en sık ve en öfkeli biçimde atılan sloganlar, "Çocuk katili Erdoğan!", "Kürdistan faşizme mezar olacak!" ve "Yaşasın Cizre direnişi!" oldu. Mitingde yapılan tüm konuşmalarda Cizre Cudi Mahallesi'ndeki kuşatma hakkında en son gelişmelere değinildi, sermaye devletinin burada sergilediği alçakça tutum ve bunun ifadesi katliam girişimi sert

biçimde teşhir edildi, olayın yakıcılığının altı çizildi ve dayanışmanın aciliyeti dile getirildi. Dayanışma çabalarının büyütülmesinin aciliyet ve zorunluluğuna vurgu yapıldı. Sınıf devrimcileri, Köln'deki eyleme, üzerinde "Kürdistan'da faşist devlet terörüne son, Kürt halkına özgürlük" yazılı BİR-KAR imzalı bir pankartla katıldı. Avrupa DGB ise kızıl bayraklarıyla yürüyüş ve mitingde yer aldı, eylem boyunca Kızıl Bayrak satışı yapıldı.

Aynı gün Stuttgart'ta yapılan yürüyüşte yapılan konuşmalarda Kürt halkıyla dayanışma çağrısı yapıldı. Stuttgart Garı'nda başlayan yürüyüş, kent merkezinde yapılan mitingle son buldu. Emekçi halk ve gençlik eyleme ilgi gösterdi.

Frankfurt'taki eylemde yapılan konuşmalarda da Kürdistan'da süren katliamını Avrupa devletlerinin de desteği ile gerçekleştirildiğine dikkat çekildi.

Zincirlerimizden başka kaybedecek neyimiz var?

Biz 'güzel' ölenler, 'fıtratında ölüm' olanlar, onların gözünde kum torbası kadar değeri olmayanlar... Hiç kimse unutmasın ki bütün zenginlikleri var edenler bizleriz. Bugün bileklerimize takmış olduğunuz zincirleri de bizler ürettik. Nasıl ürettikse onları, parçalamasını da biliriz.

Bir haber geçiyor ajanslar; *"Rize'nin Pazar ilçesinde kaymakamlık bünyesinde çalışan 50 geçici işçi, bir futbol sahasının zeminindeki karın erimesi için tam 1,5 saat boyunca yürütüldü!"*

Haberi duyduğumda etrafımda birçok insan var. Ancak ne ben ne de onlar fazla şaşırıyorlar. Zaten yaşamıyor muyuz ki ücretli kölelik düzeninde? Hele de ücretlerimiz asgari ücret seviyesinde eşitlenip her şeye zam geldikten sonra, ücretli kölelikte kölelik kısmı daha bir vurgulu olmadı mı?

Zaten işçiler de geçiciymiş. Ha sözleşmesi bitince ha ölünce... Fark eder mi ki patronlar için işçinin hayatının nasıl geçtiği. Zaten onlar için gelip geçici değil miyiz bireysel olarak. Bireysel olarak diyorum, çünkü bir sınıf olarak patronları var eden bizleriz. Onlar *"kendi mezar kazıcılarını yaratıyor"*lar ancak, onların mezarını kazana kadar iş cinayetlerinde mezara girenler bizler oluyoruz.

Bir buçuk saat yürümek zorunda bırakılmanın ardından ayakları donma seviyesine gelen işçilerden ağlayanlar olduğu yazıyor haberlerde. Köleliği kabullen(e)memenin dışavurumu oluyor gözyaşları. Biriken öfke gözyaşı olarak atılıyor vücuttan sınıf kınıyla, sınıf bilinçli buluşamadığında.

İnsan yerine konulmuyor işçiler Ri-

ze'de ve dünyanın hiçbir yerinde. Emek sömürüsüne dayanan bu sistemde emek-gücümüz bir meta olarak alınıp-satılıyor. Ve hiçbir söz hakkımız yok üzerinde. Aç kalma özgürlüğümüzü saymazsanız elbette.

"Saha temizliği için uygun iş makinesi bulunamadığı" gerekçesiyle yürütülüyor işçiler. Yani uygun iş makinesi 50 kişilik geçici işçiler oluyor. Ancak kaymakamlık istediği verimi alamıyor. Zira karlar erimiyor. Performans düşüklüğünden işten atılacaktır o zaman sınıf kardeşlerimiz.

BİRİLERİ BU DÜZENDE

"CEZA ÖDETEK" Mİ, DEMİŞTİ?

Kaymakam, *"Bu yöntemi uygulatan cezasını ödeyecek"* demiş. Henüz bir ceza ödeyen olmadı. Zaten cezayı ödeyecek olan sömürü düzeni, ödeyecek olansa bizler. Kaymakamdan bekleyecek değiliz diyetimizin karşılığını. Zaten Erdoğan, kaymakamları toplayıp *"mevzuatı bir kenara bırakın"* demişti günler önce. Rize-Pazar'da da kaymakam cumhurbaşkanının dediğini yapıyor.

Zaten bizlerin hayatının bir değerinin olmadığını kanıtlarıyla dolu kapitalizmin tarihi. Yıllar önce İstanbul'da İktelil'de Ayazma deresi taşıtı ve Pameks'te çalışan 7 kadın işçi kapalı kasa minibüste

sıkışarak boğuldu. Ürettiği metalleri taşıyan dikkati elden bırakmayan burjuvalar, taşınması gereken işçiler, dikkat edilmesi gereken bizlerin canı olunca vurdumduymaz oluveriyor.

Taşeron köleliğine ve sefalet koşullarına karşı fabrikalarını işgal eden Greif işçileri ve ürettikleri çuvallar geliyor akıllara. İşçiler ürettikleri çuvallardan bahsederken dünya tekellerine üretim yaptıklarını, ürettikleri çuvallarla taşınan ürünlerin suya, sığağa, neme, soğuga karşı korunduğunu söylüyorlardı. Bir işçi *"bu çuvaldaki ilaçlar 1-2 sene denizin dibinde kalsa bozulmaz"* diyordu. Peki her birimiz soralım kendimize ve dürüstçe cevap verelim: Hangimizin canı, ürettiklerimiz kadar değerli burjuvaların gözünde?

Hangimizin canı bir kum torbasından daha değerli? Yine yıllar önce bir tersanede filikaların kontrolünde kum torbası yerine işçiler kullanılmamış mıydı? Filitaya 16 işçi bindirilip 3 işçi katledilmişti. Ve tersane sahibine ceza kesildi. Hani kaymakamın *"Bu yöntemi uygulatan cezasını ödeyecek"* sözlerindeki ceza, yıllar önce 3 işçinin ölümü karşılığı 36.500 liraydı. Ve bu da günlüğü 20 liradan taksitlendirilmişti. Birileri bu düzende ceza ödetmek mi, demişti?

DIYETİMİZİN BEDELİNİ ÖDETECEĞİZ!

Bu düzende 301 maden işçisi ölür ve Başbakan çıkar *"bu mesleğin fıtratında ölüm var"* der ve iş cinayetlerinin ardından biz işçiler için *"güzel öldüler"* denir. Ödediğimiz diyetle kalırız bu düzende.

Ancak bu böyle gitmez. Ödediğimiz diyetlerin bedelini elbet ödeyeceğiz. Rize-Pazar'daki işçilerin de, iş cinayetlerinde katledilenlerin de, Cizre'de, Nusaybin'de, Sur'da bodrumlarda, barikatlarda, akreplerin arkasında sürüklenerek imha edilmeye çalışılan Kürt halkının da ödediği diyetlerin bedelini elbet ödeyeceğiz.

Biz *'güzel' ölenler, 'fıtratında ölüm' olanlar*, onların gözünde kum torbası kadar değeri olmayanlar... Hiç kimse unutmasın ki bütün zenginlikleri var edenler bizleriz. Bugün bileklerimize takmış olduğunuz zincirleri de bizler ürettik. Nasıl ürettikse onları, parçalamasını da biliriz. Zira onlardan başka kaybedecek neyimiz var ki?

R. U. KURŞUN

"İnadına barış" dersek sorunlar çözülecek mi gerçekten?

Taybet İnan Silopi'de yaşayan 57 yaşında 11 çocuk annesi emekçi bir Kürt kadınıydı. Geçtiğimiz günlerde komşusundan evine dönerken sokak ortasında çocuklarının gözü önünde sermaye devleti tarafından vuruldu. Yardımına koşarken vurulan kayını ile birlikte ambulans gelmediği için kan kaybından öldü ve 7 gün boyunca saldırılar devam ettiğinden cenazesi sokak ortasında öylece kaldı. Tıpkı günlerdir Cizre'de ölsünler diye bekletilen yaralıları gibi.

Taybet İnan'ın da, 7 Haziran seçimlerinden beri katledilen yüzlerce Kürt emekçisi gibi belki de en büyük lüksü elinden alınmış oldu: Yaşam hakkı! Yani devlet, Kürt hareketi ile karşılıklı yürütülen tüm barış görüşmelerinden sonra nefes almayı bile çok görür oldu Kürt halkına, peki niye? Sadece Kürt oldukları için mi ya da sadece HDP'ye oy verdikleri için mi? Oy nedenlerden biri olabilir an-

cak asıl neden hem Kürt hem de yoksul oldukları için, bölgenin sömürgeleştirilmesine direndikleri için, ülkenin diğer yarısındaki işçi ve emekçilerle çıkarları ortak olduğu için.

Sermaye sınıfı ve onun temsilcisi devlet, ülkenin doğusunda Kürt emekçilerine yönelik saldırılarını soykırım boyutuna taşıyarak, ülkenin batsında söz konusu saldırıların *"terörle mücadele"* adı altında propagandasını yaparak, işçi ve emekçileri etnik kökenleri temelinde ayırtmaktadırlar. Böylece daha fazla ucuz iş gücü ve sömürünün imkanlarını yaratmakta.

Sermaye devletinin yıllardır göz diktiği kıdem tazminatı hakkını ortadan kaldırmaya yönelik saldırıları özellikle bu dönem tekrar gündeme getirmesi tesadüf değil. Kıdem tazminatının fona devredilmesini öngören yeni yasa ile patron işçinin kıdem tazminatından sorumlu

olmayacak, bunun yerine kurulacak fona prim ödemeleri yapacak, böylece istediği zaman işçiyi kapının önüne koyabilecek. Üstelik fon sigorta vb. gibi özel şirketlerin yönetiminde olacak olması nedeniyle, muhtemelen yıllar sonra kıdem tazminatı alacağı için başvuru yapıldığında şirket iflas etmiş, ödenecek tazminat kalmamış bile olabilir!

Devlet, tıpkı Kürdistan'da uyguladığı terörle kadın, çocuk, genç, yaşlı demeden insanları katlederek ve cenazelerin gömülmesine dahi izin vermeyerek Kürt emekçilerine dayattığı onursuzluk gibi, Türkiye işçi ve emekçilerine de kıdem tazminatının kaldırılması üzerinden onursuzluk ve kölelik dayatmaktadır. Birincinin gerçekleşmesi ikincisini daha da mümkün kılmaktadır.

O halde sermaye devletinin tüm bu saldırılarını bertaraf etmek için ne yapmalı? Barış güvercinlerini sabah akşam

havada uçursak, inadına barış desek kalıcı bir çözüm gerçekten elde edebilir miyiz? Bu noktaya zaten barış sürecinden doğru gelinmedi mi? Demek oluyor ki sermaye düzeni içerisinde kalıcı bir barıştan, kalıcı hak ve özgürlüklerden bahsedilemez.

Yaygınlaşan uluslararası rekabet, ekonomik bunalım, savaşlar, uluslararası sermayeye bağımlı Türk sermayesinin ve devletin işçiler ve emekçiler aleyhine uyguladığı saldırıların şiddetini arttırmakta. Öyleyse sınıfa karşı sınıf!

Hangi etnik kimlikten gelirse gelinsin işçi ve emekçilerin çıkarları ortak. O zaman kalıcı bir barış için, işçi ve emekçilerin sınıf kimliğinde birleşmesinden, işçilerin birliği ve halkların kardeşliği mücadelesini büyütmesinden başka bir yol yok!

KÜÇÜKÇEKMECE'DEN
BİR KIZIL BAYRAK OKURU

Hasta tutsak Türkan Özen'e 'siyasi cezalandırma'

TKİP dava tutsağı Evrim Erdoğan, gazetemize gönderdiği mektupta, Şakran Kadın Kapalı Hapishanesi'nde devrimci tutsaklara yönelik baskıları ve tecriti anlattı. Erdoğan'nun mektubu şöyle:

"Şakran Kadın Cezaevi'nde tecrit uygulamaları devam ediyor. Ağır müebbet hükümlüsü DHKP-C dava tutsağı Türkan Özen akciğer hastalığı başta olmak üzere yaşamsal sağlık sorunları olmasına rağmen tek kişilik hücrede tutuluyor. Türkan Özen, hastane sevklerinin sık olmaması sebebiyle 1 yıl önce Uşak Hapishanesi'nden buraya getirilmişti. Ancak bir hasta tutsak olarak dosya kapsamı bahane edilip tecrit hücrelerine kapatılma işkencesine maruz kalmıştı. Yaklaşık bir ay boyunca girdiği açlık grevi sonucunda koşulları bir nebze düzeltilerek her biri 11 kişilik koğuşların bulunduğu devrimci siyasi tutsakların tutulduğu A koridoruna geçirildi. O günden beri 11 kişilik koğuştaki tek tutuluyor. İzolasyonu bir nebze hafifleten yan koğuşunda DHKP-C tutsağı Fatma Alan ile benim kalmamız. Ancak tek iletişim kanalımız koğuş camının kafesli telli boşluğundan seslenmemiz. Ölüncüye kadar hapis cezasına çarptırılmış olan bir devrimci, hapishane idaresi ile defalarca kez yaptığımız görüşmelerde bu uygulamanın insanlık dışı olduğunu ve tek tutulmasının hayati riskleri olduğunu

Şakran'da Türkan Özen, üstelik hasta tutsak olmasına rağmen, ağır bir tecritle uzun süreli bir işkenceyle 2 kat fazla cezalandırılmaktadır.

vurgulamamıza rağmen tecritte tutulmaya devam edilmektedir.

Nitekim tek yaşaması ve tüm gündelik rutin işlerini tek başına yapmak zorunda olması bacağındaki ortopedik bir sorunun ilerleyerek protez ameliyatı geçirmesi gerekliliğiyle karşı karşıya bırakmıştır. Son aylarda ciddi yürüme güçlüğü çekmesine rağmen hapishane idaresinin yaptığı mevzuatın arkasına sığınmaktadır. Aynı mevzuatın yürürlükte olduğu hapishanede Türkan Özen arkadaşları ile birlikte kalabilmişken 20 yıllık tutsaklığının ardından açık bir siyasi cezalandırma ile yüz yüzedir.

Sermaye devletinin hasta tutsaklara

yönelik uyguladığı intikamcı politikanın en açık biçimiyle yüz yüzeyiz. F tiplerine karşı verilen ve yıllardır süren mücadelenin sonucunda ağır müebbet hükümlüsü devrimci-siyasi tutsaklar hücrelere hapsedilme politikasını delmiş pek çok insanı hakkı kazanmışken, Şakran'da Türkan Özen, üstelik hasta tutsak olmasına rağmen, ağır bir tecritle uzun süreli bir işkenceyle 2 kat fazla cezalandırılmaktadır.

Bu politikalara karşı direnişimizi büyütmemizin en önemli aracı dayanışmayı büyütmek olacaktır.

Tüm devrimci-ilerici kamuoyunu duyarlı olmaya çağırıyorum."

"Tutsakların tedavi hakkı engelleniyor"

İnsan Hakları Derneği (İHD) tarafından hapishanelerdeki hak ihlallerine dikkat çekmek için her hafta yapılan F oturması eyleminin 202'si 30 Ocak günü gerçekleşti.

Eylemde konuşan Seza Mis Horuz "Tedavi haktr engellenemez!" sloganını Cizre'deki yaralılar için attıklarını, tecrit abluka ve yaşam hakkı ihlallerinin hapishaneler dışında da gerçekleştiğini, ülkenin bir hapishaneye dönüştüğünü söyledi.

TEDAVİ YOK, SÜRGÜN VAR

Horuz'un konuşmasından sonra okunan basın metninde hapishanelerde İHD'nin tespit edebildiğine göre 300'ü ağır 757 hasta mahpusun olduğu belirtildi. 20 yıldır kalın bağırsak kanseri olan Aydın Değirmenci'nin 2013 yılında tutuklandıktan sonra pek çok hapishaneye sürgün edildiği, tedavisinin keyfi olarak yapılmadığı, sevklerinin kasten uzatıldığı, sevklerde asker saldırısına maruz kaldığı anlatıldı.

İHD 'Yaşam Nöbeti'ni sonlandırdı

İnsan Hakları Derneği (İHD) İstanbul Şubesi'nin Kürt kentlerindeki savaşa karşı 5 gün boyunca Galatasaray Lisesi önünde gerçekleştirdiği 'Yaşam Nöbeti' 29 Ocak'ta yapılan eylemle sonlandırıldı.

Eylemde konuşan Hulusi Zeybel, Cizre'de bir binanın bodrumunda mahsur kalan ve top atışı altında olan yaralıların durumuna dikkat çekti.

Zeybel yaşam nöbeti eylemi için hazırladıkları dövizlerde "gerillalar ölmesin" yazdığı için polis tarafından engellendiğini, bunun üzerine durumu protesto etmek için dövizleri ters çevirdiklerini belirtti. Zeybel ayrıca yaptıkları yaşam nöbetinde gerilla, asker, polis,

çocuk ölümlerine dair dövizlerin olduğunu ancak medyanın yalnızca "gerillalar ölmesin" dövizini varmış gibi yansıtmaya çalıştığını söyledi.

Zeybel'den sonra konuşan Özgürlükçü Hukukçular Derneği'nden Av. Sinan Zincir, yaralıların alınabilmesi için AİHM'den tedbir kararı çıkartmak gerektiğine, alınan bu kararın da uygulanmadığına dikkat çekti.

Zincir konuyla ilgili Anayasa Mahkemesi'ne yapılan başvurunun da reddedildiğini belirtti. Eylem boyunca beyaz dövizler taşınırken, kirli savaşa karşı İHD'nin eylemlerinin çeşitli şekillerde süreceği vurgulandı.

Türkiye'nin AİHM karnesi açıklandı

Strasbourg'da 28 Ocak günü yayımlanan istatistiklere göre, Türkiye 2015 sonunda AİHM'de hakkında en fazla dava başvurusu bulunan 3'üncü ülke. Yine Türkiye hakkında en fazla ifade özgürlüğü ihlaline hükmedilen ülke oldu.

AİHM, 2015 yılında toplam 823 karar açıkladı. Hakkında en fazla karar açıklanan ülke Rusya'dan sonra Türkiye oldu. Türkiye bu rakamla şu anda AİHM'in iş yükünün yüzde 13'ünü oluşturuyor.

ADİL YARGILANMA HAKKINI İHLAL

Türkiye hakkında 2015 yılında açıklanan kararların 79'unda Avrupa İnsan Hakları Sözleşmesi'nin en az bir maddesinin ihlaline hükmedildi. Türkiye 2015 yılında en çok Avrupa İnsan Hakları Sözleşmesi'nin adil yargılanma hakkıyla ilgili maddesini ihlal etmekten (20 karar) ceza aldı.

Adil yargılanma hakkını; kötü muamele şikayetleriyle ilgili yeterli soruşturma yürütmeme (14), bireylerin özgürlük ve güvenlik hakkı (14), yaşam hakkını ihlale bağlı yeterli soruşturma yürütmeme (13) ve kötü muamele (11) izledi.

Emeğin özgürlüğü mücadelesinde **BİZ DE VARIZ!**

21 Şubat - İstanbul - 13.00

KADIN İŞÇİ KURULTAYI

Petrol-İş Genel Merkezi Konferans Salonu
(Altunizade Mah. Kuşbakışı Cad. No:23 Üsküdar)

Gündem

- Sinevizyon gösterimi - Açılış konuşması
- Kadın işçilerin örgütlenmesinin önündeki engeller
- Emeğin korunması ve emeğin özgürleşmesi mücadelesi
- Kadın işçilerin mücadele deneyimleri

İletişim - 0536 714 62 06 - 0506 146 40 75

- emekci.kadin.komisyonlari@yandex.com

İşçi-Emekçi Kadın Komisyonları